COSTEL PRICOPIE

CUVIOASA LINDIA

roman erotic

AVERTISMENT!

Personajele şi întîmplările relatate cu decenţă şi cuminţenie nu au nici cea mai mică legătură cu realitatea noastră neliniştită. Asemănările cu indivizi şi fapte concrete sînt regretate şi repudiate cu sinceritate de autorul acestui roman erotic. Ne aflăm în întregime pe ogorul ficţiunii artistice! Acestea au fost zise, pentru a se depăna povestea cu sufletul împăcat!!

COSTEL PRICOPIE

roman erotic

Editura ……………
Botoşani, România
2003

Costel Pricopie - dramaturg, fabulist şi romancier

Scriitorul Costel Pricopie s-a născut la 26 ianuarie 1953 în oraşul Panciu din judeţul Vrancea. A absolvit în anul 1976 Facultatea de Filozofie-Pedagogie-Limba română a Universităţii din Bucureşti. În prezent este profesor de liceu în municipiul Botoşani.

A publicat construcţia dramaturgică **“Tetralogia reîntoarcerilor permanente”** alcătuită din **“Trilogia română”** ce conţine piesele de inspiraţie istorică: **“Zidul de cenuşă”** (1991), **“Stîlpul de ceară”** (1993) şi **“Testamentul de piatră”** (1992), şi din comedia satirică şi pamfletară **“Opriţi defilarea cortegiului academic! sau Minunata aritmetică imbecilă”** (1995). Tot în domeniul dramaturgiei, a tipărit în anul 1996 comedia pentru copii **“Pragul de lumină”**.

În ultimul timp a scris mai ales fabule în proză publicate în volumele: **“Leac din limbă de şarpe”** (1997; 42 texte), **“Otrăvuri pentru capcanele rîsului”** (1998; 40 texte), **“Leul cu ochelari de argint”** (1999; 48 texte), **“Permanenta eclipsă”** (1999; 1 text), **“Ademenirile păianjenului cu cruce”** (2000; 44 texte), **“Nelinişte florilor de nuc”** (2001; 210 texte), **“Păstorii binecuvîntatelor obiceiuri”** (2002; 71 texte), **“Satana-în-sutană”** (2003; 85 texte). Scriitorul Costel Pricopie a adunat în cele 8 cărţi suma de 541 fabule.

Şi acum, Costel Pricopie abordează cu îndrăzneală calculată romanul de mici dimensiuni. Se poate bănui că romanul erotic **"Cuvioasa Lindia"** a avut destule surse de inspiraţie în conjunctura favorabilă oferită de isprăvile uriaş de creştineşti ale unor feţe bisericeşti extrem de ortodoxe. Probabil că mitropolitul Daniel al Moldovei l-a entuziasmat literar pînă la extaz pe Costel Pricopie prin decizia duhovnicească de a-i răzui în anul 1995 pe Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Gerge Enescu şi Ştefan Luchian, după ce au fost pictaţi începînd cu anul 1991 pe pereţii interiori ai bisericii Uspenia din Botoşani. Unul dintre ei, un oarecare Mihai Eminescu, a şi fost botezat în biserica Uspenia. Cei patru indivizi necunoscuţi şi aproape analfabeţi au fost răzuiţi din ordinul cucernic al mitropolitului Daniel pe motiv că nu ar fi destul de canonici. Cei trei magnifici rămaşi nerăzuiţi (mitropolitul Daniel, patriarhul Teoctist şi episcopul Calinic) sînt cu certitudine enorm de

canonici. Dumnealor au adus pe deasupra şi o sublimă contribuţie la dezvoltarea spiritualităţii romîneşti. Se înţelege cu bătaie la cîntar că măreaţa acţiune apostolească a mitropolitului Daniel s-a revărsat şi din superba grijă ca Eminescu, stînd pictat cot la cot cu numitul Daniel, să nu încerce cumva un sentiment de jenă, de umilire, chiar de ură mocnită. Şi atunci, în modul cel mai dumnezeieşte posibil, menţionatul Daniel a emanat porunca aceea crîncen de înţeleaptă să fie scutit de a mai privi ca ultimul derbedeu complexat şi psihopat către statura copleşitoare de sfînt al tuturor românilor... O, dar cine să fie despovărat de răscolirea bătăturilor sufleteşti? Evident, că despre Eminescu îmi este vorba în gîndirea înalt novatoare şi profund iubitoare de oameni şi de sine a mitropolitului Daniel!!

Partea I
Din casa noastră vom alunga necazurile şi bănuielile neîntemeiate

Capitolul 1
Pacea, bunătatea şi iubirea vor domni veşnic sub Soare

În mijlocul camerei sale de oaspeţi, preotul Gligore Draconu şi-a cuprins cu dragoste ginerele de după umeri:

- Spune, dragul meu, spune ce tristeţi te încearcă de cîteva zile bune?

- Mai nimic, tată-socrule…

- Oare eşti amărît că nu izbutesc mai repede să-l alung pe bouleanul ăla de Hucilan Meonte şi să mă caţăr iar în scaunul de protopop, de unde am fost răsturnat acum mai bine de treisprezece ani? Aud?!

- Mă prezint puţin cam obosit…

- Ia, scuteşte-mă cu tocatul snoavelor! Doar ştii că sînt coclit în viclenii şi fărădelegi. Belisarion, fiule, descarcă-ţi sufletul!

Tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu şi-a lăsat tatăl, preot cucernic şi el, să fie pe mai departe mîna dreaptă a mitropolitului Dariel din tîrgul Bahluiaş. Iar el s-a lipit cu credinţă multă şi cu iubire oarbă de fata acestui sfios şi cumsecade preot care este Gligore Draconu.

- Fata dumitale a plecat din nou într-o staţiune de odihnă…

- Ca să se trateze, măi ginerică… Şi să vină mai proaspătă şi mai plină de viaţă. Nu pune la inimă toate nimicurile! Priveşte la mine ce bine rezist pe baricade cu pofta şi nerăbdarea în gît după scaunul de protopop de Dondoşani. Dumnezeu e mare şi ne va îndeplini voia. Voia mea este protopopiatul. Voia ta este să ţi se întoarcă nevasta acasă. Iar fiica mea se va întoarce cu siguranţă, fiindcă te iubeşte şi te respectă. Are o frică de Dumnezeu, ceva de groază, ca şi noi… Fie numele Tatălui slăvit, ca şi al Fiului şi al Sfîntului Duh, acum şi pururea, în vecii vecilor, amin.

Tînărul preot Vezenteu s-a aşternut pe smiorcăit:

- M-a făcut neputincios…

- Că nu mă poţi ajuta să-l trimitem la toţi dracii pe mămăligoiul de Hucilan Meonte? O! Nu te pierde cu firea, băiete!

- Că n-aş fi destul de vrednic…

- Măi, să fie, cît de tare ţine fiică-mea la mine! Am ştiut eu ce sămînţă arunc în brazdă… Aici se pare că a lucrat şi mîna lui Dumnezeu. Ah, cît de mult rîvneşte şi bucăţica de fiică-mea să mă vadă protopop!

- Cică nici nu apuc bine să mă urc, că mă şi cobor repejor cu răsuflarea sugrumată…

- Fericiţi sînt cei ce-şi iubesc părinţii şi le doresc traiul în glorie, că vor avea parte de răsplată îmbelşugată din partea acestora.   Doamne-ajută! În tine, Dumnezeule mare, ne punem întreaga speranţă pentru repararea răului ce mi l-au făcut preoţii făţarnici azvîrlindu-mă din protopopiat ca pe ultimul cîine jigărit şi netrebnic. Avea-vom grijă de acele făpturi drăcoase pentru a le răsplăti din greu faptele creştineşti. Or să dea de dracul gol, pentru că eu mi-s tatăl lor!

- Nevastă-mea manifestă o atitudine cam aspră faţă de cocoşelul meu… Cică după ce că nu stă prea mult treaz, mai este şi mic, şi pricăjit, şi strîmb, şi zbîrcit, şi închircit… Ce mă fac, tată-socrule?

- Ca să-mi reuşească lucrătura, mă gudur şi eu pe lîngă alte jigodii ca să mi se ofere o mînă de ajutor! Procedează întocmai şi tu! Pune-ţi prietenii la treabă! De-o pildă, taică-tu, Vezenteu, să-şi scoată la bătaie relaţiile, că e vrednic bărbat. Cred că este o sculă bună pe lîngă mitropolitul Dariel. Dacă este pentru mitropolit, înseamnă că-ţi este de folos şi ţie. Să nu ne fie ruşine să apelăm la uneltele altora ca să se facă vrerea lui Dumnezeu. A, am uitat să te întreb, cum mai merg treburile cu tînăra ta nevastă? Să ştii că fiică-mea este îndrăgostită foc de tine. Arde toată de dragul tău. N-o lăsa prea mult să te obosească. Dă-o şi altora să aibă grijă de ea! Acum sînt puţin cam grăbit… Te las cu bine, băiete! Diseară găseşte-ţi o paţachină şi înfige-ţi temeinic pironul răscolitor în portiţa umedă a raiului! Fiică-mea este o lacomă, ce să-i faci, îmi seamănă ca două picături de agheazmă. Dumnezeu să te aibă în paza lui, dragul meu.

Şi preotul desăvîrşit Gligore Draconu l-a îmbrăţişat cu fierbinţeală creştinească pe ginerele său cumincior ca o fecioară neştiutoare. Ah, că multe fapte cucernice mai avea de pus la cale Gligore pentru a-l mulţumi pe Dumnezeu, care dorea cu dinadinsul ca acest rob al său să ajungă din nou protopop!

Capitolul 2
Dragostea se află la îndemîna oricui

Rămas singur-cuc, tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu suspina scărpinîndu-şi barba.

- Of, ce păcate am de ispăşit, bietul de mine, de-am nimerit peste o aşa femeie arzoaie?! Dumnezeule mare, dă-mi tărie undeva ca să mă pot achita de datorii!

A intrat în odaie ca o vijelie dulcea preoteasă Lindia Vezenteu. Şi-a aruncat genţile pe duşumea.

- M-am întors, iubiţel! Nu te bucuri?! Uite ce surpriză ţi-am procurat! Hai să te sărut repede, că-mi crapă buzele toate după tine.

Şi Lindia l-a cuprins cu destoinicie pe Belisarion mîngîindu-l şi sărutîndu-l cu înfocare.

- Draga mea...

- Ştiu ce vrei să-mi spui! Crezi că eu nu am ars de dorul tău?! Dar de ce nu se învîrtoşează mititelul?

- Cînd mă iei repede... mă intimidez... şi... şi... nu mi se...

- Cunoaştem povestea... Şezi frumos pe scaun... ca să-ţi umplu gura cu sfîrcurile mele.

- Să nu ne prindă careva...

- O, de abia aştept. Îmi place să mă dau în spectacol. Şi apoi ce avem de ascuns?! Ne iubim sub ochiul înţelept al lui Dumnezeu. Aşa, iubitule, strînge-mă de ţîţe, ca să simt că mă doreşti.

- Am vrut să vin în staţiune după tine...

- Ca să mă deranjezi de la odihnă şi tratament?!... Răutăciosule mic, bine că ai rezistat ispitei, că altfel aveai ce vedea... de la mine... Pe amîndoi sînii! Pe amîndoi, ca să nu fie nici unul supărat că nu-i acorzi atenţie...

- Cît m-am rugat la bunul Dumnezeu ca să te aducă mai devreme acasă?!...

- Vezi, iubitule, cu evlavia ta l-ai înduplecat pe Atotputernicul Dumnezeu. Ce chef am să rupem patul cu dragostea noastră!

- Mai tîrziu... ca să iau nişte întăritoare... am făcut rost de la o farmacie...

- Eu vreau acum să mă penetrezi! M-ai auzit?! Dar, ia, să verificăm cum stă situaţia cu instrumentul copulator!

Lindia îi ridică tînărului preot Belisarion Silvan Vezenteu sutana pînă la brîu şi se aşternu voiniceşte pe cotrobăit după ouă.

- Bă omule, simţesc că fuduliile, mînca-le-ar mama pre ele, sînt la locul lor. Dar ce mi-ai făcut, bărbăţele scump, cu pulicuţa?! Ai tăiat-o şi-ai aruncat-o la raţe şi lebede?! Eu la ce mai cînt în seara asta?! Hai, nu te necăji, nepreţuitule! Am glumit un picuţ, ce dracu',   Doamne-iartă-mă!

- Iartă-mă, Lindia...

- Nu aşa!... Cum mă alinţi tu... uneori?...

- Am uitat...

- Nu şopteşti... cu evlavie... Lindicuţa mea... sau Lindicelul meu...

- O, cît aş vrea să răspund solicitărilor tale...

- Vreau să pătrunzi în mine! Acum!! Lindicelul meu... al tău... te aşteaptă... Ard să fiu a ta în întregime... Eşti bărbat... ai atîtea posibilităţi să intri în mine... Foloseşte-ţi darurile de la Dumnezeu.   De-o pildă, degetele!

Şi drăgălaşa preoteasă Lindia Vezenteu i s-a aşezat lui Belisarion în braţe, pe-o coastă, ca mîna bărbatului ei să aibă teren de manevră şi manipulare.

- Aşa, bărbăţele... îmi simţi fesele cum zvîcnesc de nerăbdare?! Scumpu-scumpu... nu te ruşina... iubi-iubi... ridică-mi fusta în cap... dragule... aşa... mîngîie-mi genunchii... mai sus... iubiţel... mai sus... ah... ai ajuns la chiloţi... coboară-i încet... încet... ca să gustăm împreună intimitatea dăruită de Tatăl Ceresc... nu de tot... numai pe sfert... că aşa sînt eu... o puldică şi jumătate... poate chiar şi mai mult... doar ştii că-mi place să umblu prin casă cu chiloţii coborîţi... ca să iau puţin aer... că sînt fierbinte şi focoasă ca o leoaică! Şi acum, băiete, vîră-ţi mîna în chiloţii mei... peste ce ai dat?... Peste flocuşorii mei... care aşteaptă să le întinzi creţurile... cu dinţii... Mai adînc intră cu mîna în chiloţi... îmi îndepărtez şi eu mai tare picioarele... deşi aş fi vrut ca tu să mă desfaci... Dar mai ai ceva de desfăcut... O... A... Ce deget gingaş a intrat în mine!... E bine... Şi încă un deget... Hai, şi pe al treilea... Împinge cu putere degetele înauntru!! Acum!! Aruncă-te în mine cu forţă şi elan!! Vai, ce orgasm plăcut mi-ai oferit! Te sărut plină de recunoştinţă, izditule.

Şi Lindia s-a ridicat de pe genunchii lui Belisarion, şi-a pus în ordine rufele de pe ea şi cu glas ferm astfel a grăit:

- De-acum poţi să te retragi, scumpici, ca să despachetez în linişte şi să-mi trag sufletul după lungile reprize de tratament pe care le-am înghiţit în neştire, zi şi noapte, în staţiune!

Şi tînărul preot Belisarion Silvan Vezenteu s-a conformat poruncilor arzătoarei sale soţii. A lăsat sutana să-i cadă pe vîrful pantofilor. A mai lăsat să-i cadă pe jumătate o buză lată pe piept. Apoi s-a dus în drumul încrederii nestrămutate în iubirea lui Dumnezeu.

În urmă, Lindia a zîmbit cu sfioşenie:

- Înţeleg, Dumnezeule mare, că toţi sîntem la mîna ta. Consider că este prea de ajuns. De aceea te rog frumos să mă ierţi că nu pot să mai fiu şi la mîna lui Belisarion... fiindcă mie îmi crapă buzele după ceva cu mult mai lung şi mai gros decît un sărman deget.

Capitolul 3
Plăcerea este tratamentul cel mai întăritor pentru o inimă sănătoasă

Lindia şi-a scos din poşetă o oglindă, ca să aibă în ce să-şi privească obrazul peste care s-au pogorît hectare de sărutări înfocate şi de alte plăceri drăcoase.

S-a strecurat în cameră Săndica Draconu, mama iubitoare a cucernicei Lindia.

- Fetiţa mea, aşa cu graba te-ai întors de la staţiune?!

- Dacă am ras ce trebuia, ce mai era de zăbovit?!

- Vino să te îmbrăţişez! Şi ce spuneai că ai ras?

- Tot ce avea păr mai mult sau mai puţin cîrlionţat.

- Vai, copila mea, cum te exprimi! Se vede că nu ai stat degeaba cu degetul în gură!

- Hai-hai, nu-mi cere să mă spovedesc! Că o să-mi iasă pe gură ce mi s-a dus pe gît la vale. Iartă-mă, Doamne, că dispun de-o clanţă spartă şi păcătoasă. Unii chiar mi-au spus că fac minuni de vitejie cu dantura mea. Dacă o întreţin şi o spăl de cîteva ori pe zi...

- Măi oameni buni, tu, fiica mea, doctorii aceia s-au purtat cuviincios cu tine?

- Dar şi eu am fost o cumpătată. Nu am trecut la asistente. Încă!

- Spune, spune, te ascult.

- Că de cînd e lumea făcută de bunul Dumnezeu, tratamentul începe cu o consultaţie. Iar o consultaţie este bună atunci cînd îi arăţi medicului tot. Oho! Uite-aşa stăteam de crăcănată ca să mă poată privi pînă în fundul suferinţelor mele.

- Taci, fata mea, că nu te mai pot asculta!

- Fugi d-aci, la vîrsta dumitale te exciţi aşa de repede?! Bravo, mămicuţo dragă! Ce-ţi închipui, că medicul, îi luam pe rînd, eu fiind o fată bine crescută, nu înghit colectivismul, că medicul nu mi-o arăta şi el ca să i-o admir pînă în vîrf?! Hai, mămuţo, că-mi este vorba de meseria de vindecător, ce mama dracilor.

- Să nu-i povesteşti lui taică-tu aventurile tale, ca să nu i se scoale şi lui de vreo idee la slujbă în biserică!

- Am priceput, mamaie! Secretul să fie păstrat între noi, femeile. Că numai noi ştim să minţim cu drăgălăşenie ca să ne ierte Atotputernicul Dumnezeu.

- După cîte observ, ţi-a mers destul de mulţumitor tratamentul.

- Răsmulţumită. După consultaţie se poate bănui că lucrarea ce mi se făcea îmi satisfăcea toate exigenţele mele de sănătate duhovnicească. Dar şi eu, domniţă, cu milă şi dragoste faţă de bărbatul din mine... Îl scoteam pe uşă afară numai cu vreo cîteva clipe de a-şi da duhul în braţele mele. Şi-i mai roteam cu multă chibzuială ştiinţifică, pentru a le da răgaz medicilor mei să se încarce, ca să aibă ce-mi turna medicamentaţie plină de vitamine.

- M-am încălzit... Simt că mă furnică undeva... Relatează-mi cu lux de amănunte un episod mai deosebit.

- A, da, cel mai neobişnuit episod a fost că într-o noapte am dormit singură. O adevărată nenorocire, mămico. Să aţipesc fără să fiu înfiptă temeinic în ceva?! Să mă vîr în pat îmbrăcată?! Ca şi cum m-ar fi împiedicat cineva să-mi arunc rufele de pe mine şi s-o fac de una singură?! Dar a fost bine, în sensul că a doua zi m-am trezit proaspătă şi dornică să iau tratamentele de la capăt ca să nu mai rămînă un strop de scos din ele. Ah, ce m-am distrat! Acum pot să merg cu sufletul împăcat la biserica "Cuviosul Paraschiv" ca să-mi admir soţiorul cum trăncăneşte despre iertarea lui Dumnezeu către cei care se căiesc. Şi mă căiesc, şi mă căiesc, de sar creierii din cap, ca la raţe... mă căiesc... mă căiesc... Doamne sfinte, ce tare mă căiesc!... Ce avem astăzi de mîncare? Vreau să înlocuiesc pentru cîteva ore înghiţitul vitaminelor cu o frigăruie cuminte de fudulii. Dacă mai reţin cu aproximaţie, şi tatălui meu prea-cucernic, cineva i-a recomandat să-şi înfulece fuduliile pe post de anafură. Mămuţo, tătuţa mai are fuduliile la locul lor? Să verifici cu minuţiozitate cum stă situaţia diseară cu plapuma în cap. Că eşti uneori o puldică, măicuţa mea dragă, încît dacă aş fi bărbat aş rămîne cu ea zbîrcită ca un hrib. Te las, trage-ţi sufletul puţin. Mă duc să despachetez. Diseară fă-i cîteva feluri bietului meu tată. Pe curînd, mamă născătoare de Lindia.

Capitolul 4
Înălţătoare mai este încrederea în iubirea aproapelui

Săndica Draconu a căzut în genunchi în faţa icoanei Maicii Domnului.
- Îţi mulţumesc, Sfîntă Fecioară, că mi-ai dăruit o fiică iubitoare. Ca mine, o proastă de dau în gropi?! Să nu-mi dau blăniţa la scuturat decît cu mare fereală şi cu mustrări de conştiinţă?! Să mă mulţumesc atîţia ani cu ce mă serveşte beţivanul de Gligore... seara... spre dimineaţă... cu grohăiturile de rigoare?!... Fiică-mea mă unge la suflet cu lăcomia ei după bărbaţi tineri, frumoşi şi viguroşi.
Dă buzna în cameră fără să fie anunţat protopopul Hucilan Meonte, care este cunoscut în împrejurimi printr-o uriaşă deşteptăciune şi printr-un enorm bun simţ.
- Te rogi, creştina lui Dumnezeu?
Săndica Draconu a ţîşnit în picioare cu harţag.
- După cum prea bine se observă, protopop de mămăligă! Cu alt făcăleţ învîrtea bărbatul meu afacerile din protopopiat. Eram mîndră de el! Cum de îndrăzneşti să ne ino... ino... inoportunezi cu vizita asta neanunţată telefonic, jigodie de protopop?!...
- Să avem iertăciune, încă de ieri am aranjat cu Gligore să ne întrevedem la locuinţa voastră.
- Atunci se schimbă povestea. Fii binevenit pe la noi, Hucilane băiete! Ia loc, Meonte, bătrîne! Mă reped într-o fugă să ţi-l aduc pe Gligore al meu, bucăţică ruptă din Soare, şi nimic altceva.
- Te implor să renunţi pentru cîteva clipe la privirea asta aspră.
- Ce s-a întîmplat, iubitule?
- Ah, ce frumos ai glăsuit!
- ... iubitul nostru protopop...
- Atît... iubitule... mi-ai dat foc la sutana de pe mine. Îmi crapă măseaua după tine...
- Mă uimeşti...
- Îmi scapără călcîiele de dragul tău...
- De cînd, scumpule?

- De cînd nu eram protopop. Pentru a nu te amărî, nu am vrut zile în şir să-i succed... da, parcă succed se spune, lui Gligore.
- Ce sentimente nobile!...
- Măcar ştii că nu am făcut parte din bisericuţa, mă rog, din gaşca, hoarda de popi căpiaţi care l-au răsturnat pe Gligore în miez fierbinte de iarnă.
- Asta o ştiu... Dar cu ce mă încălzeşte?
- Nu mă considera duşmanul familiei tale, şi mai ales al tău.
- Să înţeleg, iubiţel, că într-o con... con... conjunctură favorabilă ai renunţa la scaunul de protopop, ca Gligore să şi-l ia în primire fără opoziţia ta?
- Mă bucur că faptele mele încep să-ţi devină limpezi. Tu, draga mea, să cîntăreşti şi să decizi cînd va sosi momentul să mă retrag din protopopiat. Aştept porunca ta, draga mea.
- O voi lansa în curînd, nu avea grijă tu. Şi ce-mi ceri în schimbul renunţării la scaunul moale de protopop?
- Să te privesc...
- Atît?
- Să-mi zîmbeşti...
- Altceva?
- Să te sărut.
- E bine.
- Să te dezbrac la pielea goală.
- Din ce în ce mai palpitant.
- Să te penetrez pe toate părţile şi în toate poziţiile.
- Voi analiza, dragul meu, opo... opo... oportunităţile şi voi decide după cum va fi mai bine pentru toată lumea, aşa cum ne cere bunul Dumnezeu... să ne iubim aproapele şi... protopopul. Acum, scumpule, te rog să te îndepărtezi, că m-am udat semni... semni... semnificativ... şi-mi vine să mă urc pe tine ca o iapă în călduri... Domnul să-ţi călăuzească paşii cucernici, craiule!
- Ah, Dumnezeu e mare!
Protopopul Hucilan Meonte a prins a păşi de-andăratelea pînă a nimerit uşa prin care s-a revărsat cu întreaga lui credinţă şi iubire.
Preoteasa Săndica Draconu iar a căzut plină de evlavie în faţa icoanei Maicii Domnului.
- Prea-sfîntă Fecioară Maria, cred că prostanul de protopop a căpiat de-a binelea. Ce frumos ar fi să mă tăvălesc în paie cu nespălatul acesta!! Cred că m-aş scăpa pe mine de atîta rîs. Mare-i grădina ta, Doamne! Să am atîta

minte ca să pot întinde cu gingăşie elasticul... de la chiloţi... dar fără să se rupă coarda... adică să nu mă cordesc cu minunea de protopop. Să-mi trăiască peticul, ca să-i zboare fulgii cu scaun cu tot lui Hucilan Meonte. Hai, că mă dor genunchii... Să mă scol, că s-au cam trecut vremurile cînd sufereai ca boul pentru credinţă.

Capitolul 5
Ca o furtună te răscolesc adînc parfumurile amintirilor

Veselă şi chiar zglobie mai era preoteasa Săndica Draconu. Dumnezeu din ceruri o învrednicise ca la vîrsta asta cucernică să se joace puţin cu dragostea după deget.

S-a întors în cameră într-un capot aproape transparent cuvioasa Lindia.

- Ah, mamă, numai buna creştere ce mi-ai dat-o mă împiedică să umblu complet despuiată şi cu ţîţele în vînt! Grea pedeapsă este pe capul meu să mă apese o rufă cît de subţirică în loc de un mascul mai gros la dotarea lui! Oare ar fi indecent şi necreştineşte să-mi lepăd chiloţii? Mi s-ar zări iarba răvăşită şi greu încercată de cei ce au arat-o şi-au însămînţat-o? O, parcă eşti mai optimistă! Şi ochii strălucesc de pofte perverse! Sper că nu te modernizezi prea tare. Pentru noi, femeile, se cuvine să avem la mare cinste, preţuire şi repetată întrebuinţare ce are bărbatul şi nu avem noi. Dar şi cînd ne cade în mînă, nu mai ştim ce să facem cu ea, şi o vîrîm prin toate crăpăturile şi ungherele. Pentru că aşa le-a orînduit în marea sa înţelepciune Dumnezeu Tatăl dimpreună cu Dumnezeu Fiul şi Sfîntul Duh, acum şi pururea, în vecii vecilor, amin.

- Îţi toacă în draci guriţa.

- Păi, dacă nu este ocupată cu altceva, cum ar fi, de-o pildă, înghiţitul a două borcane mici, rotunde şi pline cu smîntînă. Cred că nu te deranjează prea tare că mă exprim pe ocolite.

- Vai, fetiţa mea, vai, nu e frumos ce-ţi mărturisesc, dar te admir. Ai curajul să te bucuri de plăcerile vieţii. Sînt fericită că mă prezint în faţa lui Dumnezeu drept mama ta. Zic să-ţi scoţi şi chiloţii ca să vedem cum se comportă musafirii la o eventuală cină de taină.

Lindia, copilă cumincioară şi ascultătoare, s-a răsturnat cu picioarele, evident, în sus, pe o canapea, ca să-i vină mai uşor în operaţia îngerească de lepădare de la sine a unor chiloţi, care şi aşa erau mici şi neajutoraţi de sforicica aceea care de ruşine îi intrase în poponeţ bietei fetiţe. Apoi cu chiloţii învîrtiţi pe deget, ridicatu-s-a cuvioasa Lindia pentru a-şi aranja mai lipit de trupul ei golaş capotul care făcea o concurenţă acerbă pînzei de păianjen.

- Acesta îmi este chilotul! Să poftească a intra omul!
Şi omul a intrat. Dar nu orice om. Ci chiar mitropolitul Dariel din marele tîrg Bahluiaş.
- Domnul cu voi, fiicele mele! Să vă aibă în paza lui veşnică! M-am gîndit să-i ard o vizită neanunţată lui Gligore, prietenul meu, că-mi stă în coaste cu mierosul de cuscru. Este pe acasă?
Săndica Draconu s-a încumetat să ciripească drăgălaş:
- Bine aţi venit în sînul familiei noastre!
Mitropolitul Dariel i-a întins cam de prin norii religiei o mînă divină, pe care creştina Săndica a sărutat-o cu evlavie nesfîrşită, întocmai cît credinţa ei nestrămutată în cele sfinte.
- O, la, la, ce dor mi-era să depun un pupic mic-mic pe această mînă de înalt-prea-sfînt mitropolit-lit-lit!
- Se cade ca domnia mea să se îndrepte sprea această gingaşă floare a familiei Draconu. Primeşte, fetiţă dragă, această mînă a mea spre sărutare duhovnicească.
De mîna întinsă a mitropolitului, cuvioasa Lindia cu sfiiciune şi gingăşie şi-a atîrnat chiloţii ei albi. Mitropolitul Dariel nu şi-a pierdut cumpătul, ba putem spune că i-a făcut o discretă şi drăcească plăcere situaţia ivită pe neaşteptate.
- Cu ce m-ai dăruit pe ziua de astăzi, ca toate zilele, şi aceasta fiind binecuvîntată de Dumnezeu?
- Este un obiect foarte intim la care ţin foarte mult, că le întăreşte prietenilor mei respectul faţă de sufletul meu.
- Şi anume, fiica mea?! Fii puţin mai desluşită, te rog frumos.
- Ca să nu mai trag degeaba mîţa de mustăţi pe rogojină, este vorba de o batistă specială, cu o croială specială şi care se întrebuinţează în mod special.
- Ca să mă lămuresc pînă la capăt, cu această batistă minunată te-ai şters la năsuc?
- Eu, nu...
- De ce?
- Nu-mi mai vine rîndul... Nu încap de doritori.
- O, aş fi în al nouălea cer dacă mi-ai îngădui să mă folosesc şi eu de această batistă...
- Pentru aceasta se află în mîna dumneavoastră...

- Aşa-i... aşa-i... Să ducem batista la nas şi să-i adulmecăm parfumurile, care şi ele tot de la Dumnezeu provin.

Mitropolitul Dariel a amuşinat cu evlavie şi abnegaţie chiloţii cuvioasei Lindia.

- Nici Soarele, care a topit ultimele petice de zăpadă, nu a izbutit să smulgă pămîntului atîtea mirosuri ameţitoare precum reuşeşti tu, femeie. Nici vîntul, ce se zbate prin ramuri de iasomie, de gutui şi de liliac, nu s-a învrednicit să adune atîtea adieri ispititoare ca tine, femeie. Nici norii, ce împrospătează cu ploi domoale natura, nu au ridicat vreodată spre nările cerului un parfum mai delicat şi mai provocator ca tine, femeie.

Lindia a suspinat întristată:

- Iertare vă cer, înalt-prea-sfinte...

- Cu ce mi-ai greşit, ca să te umileşti cerîndu-ţi iertare?

- Batista... nu e... decît...

- Taci, fiica mea... Lasă-mă, fiica mea, să-mi îndepărtez din amintire gîndurile şi simţurile duioase pe care le-am avut din tinereţe... De ce nu m-ai lăsat, Dumnezeule mare, să fiu simplu şi direct cu fetiţa aceea?...

Mitropolitul Dariel i-a înapoiat Lindiei chiloţii. Apoi s-a prăbuşit epuizat pe canapea, dar nu cu picioarele în sus.

- Doamnele mele, vă cerşesc un scurt răgaz pentru a-mi trage sufletul... Poate voi găsi liniştea după care tînjesc atîta... Să mă împac cu soarta mea... Şi să cred că aşa a vrut Dumnezeu ca să mă pună la încercare.

Cele două femei au ieşit din cameră fără să mai rostească o vorbă. Ar fi fost de prisos orice glumă, de vreme ce Dumnezeu a stabilit ca mitropolitul Dariel să rămînă cîteva momente singur în faţa golului său sufletesc.

Capitolul 6
Gluma ocroteşte iubirile neînţelese

Mitropolitul Dariel era plecat să-şi mai regăsească din gîndurile rătăcite. Dumnezeu s-a îndurat de suferinţele robului său şi i l-a trimis în sprijin pe preotul Gligore Draconu, care mai întîi a intrat în cameră cu o figură ursuză, ca mai apoi să se însenineze brusc.

- Îîî, Înaltule, bine aţi venit pe la nevrednicul de mine! Cu tot ce mi-a dăruit Dumnezeu, mă prezint umil dinaintea înalt-prea-sfinţiei voastre.

Dariel îi întinde lui Gligore mîna spre smerită sărutare, ceea ce Gligore o şi face cu nesfîrşită dragoste şi cu nemărginit respect.

- Dragul meu Gligore, mare este iubirea ce ne-o poartă Dumnezeu.

- Aşa-i, Înaltule, aşa-i!

- Dumnezeu ne povăţuieşte să ne iubim pînă şi vrăjmaşii.

- Întocmai aşa am procedat mereu, chiar dacă duşman îmi era un simplu bugetar. Ah, ce mă ia în coarnele satirei bugetarul ăla!

- Ştii, Gligore, în ce văd eu marea iubire a lui Dumnazeu faţă de lumea asta?!

- Vă ascult, înălţimea voastră!

- Iubirea lui Dumnezeu se vede limpede în faptul că s-a gîndit să facă lumea asta. Mă-nţelegi?

- Sigur că da. A făcut-o, că dacă n-o făcea, nu mai avea ce iubi.

- Nu aşa, fiule. Treburile se prezintă mult mai subtil în planurile divinităţii. Dumnezeu ştia că îi stă în putere să plămădească lumea întreagă, cu stele, cu planete, cu oameni, cu animale, cu plante.

- Da... da... ştia... nu-mi încape îndoială că ştia...

- Şi în loc să-şi iubească ideea de creaţie, s-a angajat cu toată fiinţa sa să-şi iubească creaţia împlinită.

- Înţelepciunea lui Dumnezeu e mare rău de tot... asta e...

- Şi nesfîrşită ca şi existenţa lui care nu are început. Poate a fost un fel de început, ca ipoteză o arunc în discuţia noastră duhovnicească, apostolească, profund creştinrească... un fel de început... cînd Dumnezeu s-a întrecut pe sine creîndu-se pe sine... dumnezeiască ispravă... chiar din nimic... Nici eu nu-mi dau seama cum de-a avut Dumnezeu atîta putere să se zămislească singur...

Biblia nu suflă un cuvînt în această direcţie... şi bine face...
- Nu vezi tu, Gligore, că lumea întreagă e clădită pe iubire, pe iubirea lui Dumnezeu... Iar noi sîntem purtătorii iubirii cereşti... şi-i îndemnăm pe alţii să procedeze ca în natura necuvîntătoare, unde fluturiţa, parcă fluturiţă am zis, i se dăruieşte fluturelului care i-a fost hărăzit de Dumnezeu...
- Oho, aţi grăit doar adevărul
- Dar şi neamul omenesc tot din iubire divină s-a ivit... Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea lui...
- Ba alb, ba negru, ba galben, după cum îi bătea lumina în faţă... S-am iertare, Înaltule, mai glumim şi noi.
Dar mitropolitul Dariel era prea ocupat cu torsul ideilor îngereşti ca să mai înregistreze ironiile religioase ale unui preot atît de drag lui, că l-ar fi băgat în sîn cu noianul de corniţe şi copite...
- De la primul bărbat s-a înmulţit nămolul de omenire. Iată dragostea lui Dumnezeu şi a lui Adam la capitolul "coastă". Dumnezeu a decis că iubirea cere sacrificii şi astfel i-a smuls lui Adam o coastă. Toată suflarea a fost în cîştig. Lui Adam i-a crescut coasta la loc.
- Şi s-a căpătuit cu o muiere de care să se folosească prin boscheţi, prin scaieţi... Adam a intrat în rînd cu celelalte dobitoace care deja aveau femelele lor. Dumnezeu e mare de tot. Dumnezeu fiind singur şi-a imaginat că Adam nu are nevoie de femeie. Ca să nu mai urmărească încrucişat şi cu jind cum se împerecheau alte animale, Dumnezeu a exclamat: "La toţi dracii, dacă nu sînt prost grămadă! L-am creat pe om după chipul şi asemănarea mea... mă rog... asta aşa, ca să-i zăpăcesc la creieri pe oamenii credincioşi care cred c-ar fi ceva de capul lor... dar eu fiind singur-cuc... şi tăind degeaba frunză la cîini... uite, bre, că nu mă pot ţine de snoava mai sus-menţionată... şi e musai să-i trimit lui Adam pe cap o femeie... ca să aibă şi el ca omul ce penetra cu... vorba bună... cu degetul... cu limba... cu nasul... şi cu încă ceva... dar mi-este tare ruşine să spun... ca să nu-mi fac pofte singur... ca să nu ţîşnească din mine vreo nouă Cale Lactee." La care Adam de pe Pămînt îl ia la trei-păzeşte pe Dumnezeu din ceruri: "Ia, mai du-te dracului, Doamne-iartă-mă, Dumnezeule mare, şi grăbeşte-te cu zămislirea Evei din coasta mea, c-am prins bătături în palmă în aşteptarea muierei mele... ca să nu pierd antrenamentul..."
- Mă întreb cîteodată de unde i-o fi venit lui Dumnezeu ideea cu femeia. Mi-am dat un răspuns provizoriu: pentru că şi Dumnezeu se simţea dumnezeieşte să nu fie singur, adică să fie trei Dumnezei reuniţi în Sfînta

Treime, care e de la sine înţeles că a existat înainte de a începe să curgă timpul. Dumnezeu Tatăl s-a asociat la domnie cu Sfîntul Duh, dar şi cu Dumnezeu Fiul, cu domnul nostru Iisus Hristos, care a existat chiar înainte de a se naşte.

- Nu are nici cea mai mică importanţă, de vreme ce Dumnezeu a hotărît că aşa trebuie să fie...

- Oh, Gligore băiete, ce fericită ar fi lumea dacă am lua exemplul lui Dumnezeu cît de elegant a procedat ca să ivească pe Iisus Hristos! A apelat la Sfîntul Duh care a prins un porumbel alb de o aripă pe care l-a trimis îmbibat cu sămînţă divină. Această sămînţă a ajuns în Fecioara Maria care a rămas gravidă cu Iisus Hristos, pruncul sfînt. Minunat de la un capăt la altul! Cînd a rămas gravidă cu Dumnezeu-Fiul era virgină, deşi născuse deja doi băieţi cărora le-a pus acelaşi nume... Iacob... mă rog, pe unul îl chema Iacob cel Bătrîn, iar pe celălalt Iacob cel Tînăr. Chiar şi după ce l-a născut pe Dumnezeu-Fiul a rămas tot fată mare, mînca-o-ar tata de fetiţă cuminte. A fost minunat, a fost divin. Sfînta Treime, cea de-o fiinţă cu Dumnzeu Tatăl în capul mesei a făcut-o pe Fecioara Maria soţia Dumnezeilor, ca apoi aceeaşi Fecioară Maria să devină mama Dumnezeilor.

Preotul Gligore dădea semne vădite de nerăbdare şi plictiseală.

- Să lăsăm, Înaltule, snoavele astea tîmpite! Sîntem între noi, ce dracu'! Atîta vreme cît prostimea dă crezare acestor basme năstruşnice, noi degeaba ne străduim prin faptele noastre hrăpăreţe să distrugem biserica.

- Bine le zici, bre Gligore. De aceea te iubesc ca pe un frate, cucernice preot ce-mi eşti.

- Nu aţi vrea, Înaltule, să vă descreţiţi puţintel fruntea?! Arătaţi destul de amărît, şi nu se cade ca o persoană ca dumneavoastră să aibă sufletul înlăcrimat.

- Aici sîntem în siguranţă, nu ne aude nimeni?

- Ca doi vechi securişti, facem doar schimb de informaţii. Am înregistrat tot. şi cînd mi-a venit la îndemînă, i-am băgat temeinic în scăfîrlie acestui slugoi desăvîrşit care este inspectorul general Dindache Nămolache, că, ăhă, s-au scris dulci porcărele despre putinţa lui de armăsar, îndemnat fiind de o iepuşoară în călduri spre repetate călăriri... De unde, frate, atîta vrednicie la pat?!

- Ce-mi mai face stimatul doctor în mătasea broaştei, care se frichineşte şi prin Consiliul meu Eparhial?!

- Cum îmi mai tăiaţi, Înaltule, din elanul povestirii?!...

- Ajută-mă să zîmbesc măcar, frate Gligore, şi răsplată multă te aşteaptă în ceruri, ca şi pe Pămînt.

- S-a îmbarcat acum două decenii acest intoxicat de propria importanţă şi prestanţă cu douăzeci de cămăşi şi treizeci de cravate după el la Şatra Bornei. Desigur că a luat-o şi pe Smuncica sa. Sacul şi peticul, tusea şi junghiul... Deşi nu le ardea să se împerecheze, se sforţau să-şi arate unul altuia ardoarea inimii... Ca să n-o mai lungesc... într-o zi călduţă, cei doi hulubaşi s-au înfundat în pădure... Scopurile erau clare... Urma o partidă de amor în draci. Smuncica şi-a ridicat fusta în cap şi şi-a scos ruşinoasă chiloţii. Apoi l-a ispitit pe bărbăţel cu astfel de ciripituri: "Dindache scumpule, hai să ne puţulim puţin. Eu am rămas în puţulica goală... Coboară-ţi nădragii pînă la glezne, că aşa îmi place să-ţi admir puţuloiul." Ce să facă bietul Dindache? S-a conformat poruncilor soţioarei. Şi tot îşi frămînta hribul cu intenţia nobilă de a-l transforma într-o ciupercă de cal. Smuncica era cu spatele lipită de un copac: "Hai, Dindache, puţuleşte-mă, că mă pierd de dragul tău!" Şi nu-i trece prin cap o aşa idee frumoasă, că şi Dumnezeu ar fi fost gelos că nu i-a trecut lui mai întîi prin tigvă. "Dindache, te rog eu frumos, izbeşte-mă cu genunchiul în puţulică!"

- Ha, ha, cum, măi Gligore, ai avut tu aşa antene performante?! Cu genunchiul dorea Smuncica să fie excitată? Ha, ha. Foarte frumos din partea ei!

- Dar şi Dindache era un băiat subţire, finuţ, drăguţ, un domn, ce mai, a ridicat piciorul, dar s-a împiedicat în nădragii căzuţi pînă la glezne, s-a prăbuşit la pămînt, s-a rostogolit prin zmeuriş şi s-a înfipt cu nasul şi obrazul într-o baligă de vacă. Îngrăşămînt natural pentru chelia lui, Înaltule... Cred că de atunci se spală pe faţă...

- Hă, hă. M-ai înveselit, Gligore... Mulţumesc frumos, prietene...

- Şi altă dată, Înaltule. Am traista plină cu snoave cuviincioase.

- Condu-mă pînă la maşină, ca să iau drumul Bahluiaşului... Frumoasă fată ai, măi Gligore, mi-a rămas gîndul la ea... rămîi cu bine, frăţioare.

Şi mitropoilitul Dariel l-a îmbrăţişat cu căldură şi dragoste pe preotul Gligore. Dacă Dumnezeu a hotărît astfel, ce puteau cei doi să facă? Să se urască în acest ocean de iubire dumnezeiască şi dezinteresată? Ptiu, drace, nici pomeneală!

Partea a II-a
Să învăţăm a fi buni şi drepţi cu semenii noştri

Capitolul 1
Prietenii se adună cu evlavie în jurul ouălor înroşite

Multă dragoste se revărsa din priviri şi din mişcări cînd fostul protopop Gligore Draconu se întîlnea cu actualul protopop Hucilan Meonte.

Cu temenele şi ploconeli protopopul Hucilan Meonte a fost poftit să slujească, să vorbească, să sfinţească, să boscorodească şi el la o duhovnicească expoziţie de ouă vopsite găzduită de Seminarul teologic "Sfîntul Ghiţişor" al preotului absolut Gligore Draconu. Această manifestare de suflet şi de bucurie a cărnii a fost aranjată întru cinstirea celui ce cu multe veacuri în urmă s-a urcat pe cruce, ca să fie coborît de pe cruce şi să se ridice apoi la ceruri pentru a şedea cu slavă şi făloşenie de-a dreapta Tatălui, de unde se pare că a şi coborît înainte de a se naşte.

În astfel de împrejurări nu încăpea loc de ceartă. Asta nu însemna că pe dinăuntru cei doi preoţi nu puteau simţi şi judeca după pofta inimii lor cuvioase şi prea-imaculate.

S-a aşternut pe cusut cuvinte înălţătoare în urechile profesorilor şi elevilor mai întîi protopopul Hucilan Meonte:

- Dragii mei dascăli şi învăţăcei, numai bunul Dumnezeu a orînduit ca astăzi să fim împreună în jurul acestor ouă atît de frumos vopsite şi pictate.

Fiindcă omul este liber mai mult pe dinăuntru decît pe dinafară, Gligore Draconu zburda cu drăgălăşenie prin tigva personală. Că doar n-o să-şi înregistreze singur gîndurile, ca apoi să se pîrască la organele statului:

- Ce frumos trăncăneşte mămăliga asta de protopop! Să stau cu o jumătate de pas mai departe ca să nu mă împroaşte cu balele lui. Ce l-aş strînge de gît cu şireturile de la bocanci!

După ce şi-a rotit ochii aceia bulbucaţi după vreo copiliţă prospeţică, mîndrul protopop Hucilan Meonte a mai turnat cîteva snoave simţite:

- Iisus Hristos, unicul Fiu al lui Dumnezeu, a înroşit pentru prima dată ouăle cu sîngele său divin, fie-i numele binecuvîntat în veci. Pentru aducerea în actualitate a acestei minuni cereşti, aceşti minunaţi elevi şi aceste minunate profesoare s-au gîndit să ia în mîinile lor ouăle, să le spele, să le şteargă, să le usuce, să le introducă în tot felul de vopsele, să le lustruiască, ca apoi să iasă cu ele în lume şi să vestească minunea: „Veniţi de ne priviţi ouăle! Pus-am mîna pe ouăle curate de găină, de raţă, de curcă, de gîscă, de bibilică, şi cu ele în cuiburile acestea de coşuleţe ne prezentăm cu toată dragostea în căutare de alte ouă cu care să se întîlnească la drum de seară şi de taină, cînd Dumnezeu va revărsa o lumină discretă în odaia de ciocnire a ouălor de diverse părţi ale credinţei noastre strămoşeşti.”

În căpăţîna preotului Gligore Draconu musteau părerile năstruşnice:

- Ce mai clămpăneşte protopopul dracului! După cum le zice, parcă ar fi castrat, dacă şi-a umplut gura cu ouă. Tare i le-aş îndesa în gît pe ale mele ca să se sature jigodia de ouă sfinţite. E prost grămadă, fiindcă habar nu are că adevărata înroşire a ouălor se face cu sîngele de la fecioare.

Protopopul Hucilan Meonte s-a întors cu dulceaţă, cu miere, cu zîmbete, cu iubire, către nepreţuitul preot Gligore Draconu:

- Prea-cucernice părinte Gligore, poate doreşti mata să le cînţi acestor frumoase fecioare să aibă parte pînă la adînci bătrîneţi numai de ouă după gustul lor…

Preotul Gligore Draconu nu s-a lăsat prea greu invitat la vorbire:

- Mulţumesc frumos, părinte protopop. Ne leagă aceeaşi credinţă dreaptă… Pot chiar zice că totul ni se trage de la ouă. Cînd ouăle sînt sănătoase, şi cheful de a te juca creşte. Şi aş mai face o referire la un proverb popular: cînd ai un singur ou, atunci vai de capul bărbatului şi femeii lui! Cum să împarţi un ou la două guri? Dar unde sînt două ouă, şi avîntul credinţei se întăreşte, şi lucrurile merg unse ca pe pîine, şi toată lumea este mulţumită că are ce lua în gură, pe lîngă udătura cea de obşte. Şi uite-aşa, şi copiii noştri să afle de unde li se trage ivirea lor pe lume, acum şi pururea, să aveţi grijă, fetelor, de ouăle care aşteaptă să fie preluate spre mîngîiere, ca şi Dumnezeu să-şi coboare privirea şi bunăvoinţa asupra creştetului, inimii şi pîntecului vostru, să învăţaţi cu sîrguinţă, şi să ascultaţi de părinţii, de profesorii voştri, fiindcă vă vor tot binele din lume, ca şi mine, care nu am gîndit să fac nici un rău nimănui. Amin şi poftă mare!

Protopopul Hucilan Meonte cugeta în ungherul sincerităţii sale:

- Mă, dar ăsta nu se lasă pînă nu-mi întoarce maţele pe dos cu aiurelile lui. Îmi vine să-l pocnesc peste gură cu lopata ca să-şi înghită deodată şi măselele, şi limba, şi veninul.

Preotul Gligore Draconu, cu ochii umezi de credinţă şi iubire, s-a îndreptat spre protopopul Hucilan Meonte:

- Să ne îmbrăţişăm, părinte protopop, ca prin exemplul nostru să-i îndemnăm pe aceşti destoinici şcolari să se înţeleagă, să nu se certe, să-l slujească pe bunul Dumnezeu.

- Dragul meu preot Gligore, aşa cum nimic urît nu ai gîndit şi nu ai simţit despre mine, aşa şi eu, de faţă cu aceşti copii ai Domnului, îţi mărturisesc dragostea mea fără sfîrşit. Aşa să ne ajute puternicul Dumnezeu.

Protopopul Hucilan Meonte şi preotul Gligore Draconu s-au îmbrăţişat, s-au sărutat cu adîncă evlavie creştinească şi cu frică de Dumnezeu, care pe toate le vede, le cîntăreşte şi le răsplăteşte cu înţelepciune părintească.

De mare folos a fost vorbirea cuminte a celor două feţe bisericeşti, fiindcă este la mintea cocoşului că, fără intenţia de a sfinţi expoziţia de ouă vopsite găzduită de Seminarul teologic "Sfîntul Ghiţişor" al lui Gligore Draconu, nu ar fi izbutit nimeni nici măcar să se joace cu ouăle, dar să le mai şi înroşească, adică să le pună la lucru creştinesc...

Capitolul 2
Un zvon îşi desăvîrşea lucrarea sa încurajatoare

Cei care au asistat la acest moment adînc creştinesc s-au retras dincolo de porţile Seminarului teologic " Sfîntul Ghiţişor", adică şi-au luat tălpăşiţa, fiindcă unele treburi încă nerezolvate îi aşteptau pe acasă. Au rămas în mijlocul expoziţiei ca să admire ouăle vopsite doar fostul şi actualul protopop.

Ca să evite aprinderea unor dispute diavoleşti între cele două cinstite feţe bisericeşti, prea bunul Dumnezeu a îndemnat-o pe Săndica să se prezinte în pas alergăreţ lîngă cei doi preoţi. Aşadar, cocoana Săndica s-a simţit obligată să gîngurească dulce către actualul protopop.

- Mu... mu... mulţumim tare frumos, părinte protopop, că ne-ai onorat cu prezenţa dumitale. Sper din tot sufletul că vom avea în curînd ocazia să-ţi întoarcem vizita. Că umblă nişte zvonuri, Doamne-Doamne... ce de zvonuri...

Gligore Draconu i-a întins o mînă de ajutor scumpei sale soţii, mai ales că au învăţat împreună această nobilă meserie a mîngîierilor sufleteşti.

- Lasă, draga mea, nu-l mai amărî degeaba... Sîntem cu toţii în mîna lui Dumnezeu... Mai bine ne-am gîndi la lucruri frumoase, cum ar fi împreunarea trupească a bărbatului cu femeia sa. Fie, mă sacrific, şi-ţi povestesc, prietene Hucilan, cum îmi călăresc preoteasa.

- Protopopul Meonte avea sub frunte şi pe limbă un singur gînd, o singură vorbă:

- Ce zvon, doamnă?...

- A, mai nimic, Hucilane...

- Ce se relatează despre mine, frăţioare Gligore?

- Nu le da crezare... sînt răutăţi mincinoase... sau minciuni răutăcioase... Care să fie expresia cea mai nimerită, părinte protopop? M-am luat cu vorba şi am uitat de povestea promisă. Mie cel mai adesea îmi vine chef de tăvălit cu muierea mea după ce mă îmbăt ca un porc. Nu pot să-l jignesc pe omul care mă cinsteşte cu un pahar de vin. Am jurat cu mîna pe ghimpii mîntuitorului ca niciodată să nu beau deodată din două pahare... Zău că nu pricep cum pot unele femei să se îndulcească în acelaşi timp din două...

- Gligore, ce primejdie mă paşte?

- Ceva în legătură cu scaunul!
- Ce scaun?...
- Cum vin ca ultimul derbedeu şi boschetar, încă din pragul uşii îi strig preotesei cu voce fermă, bărbătească: "La toţi dracii, comoara mea, am de gînd să rup patul cu tine... pregăteşte-te sufleteşte, că de trupul tău durduliu are grijă un bărbat chipeş, deştept şi bine văzut în crema societăţii".
- Despre ce scaun se zvoneşte în lume, doamnă Săndica?
Săndica are şi ea destule limite, aşa că a izbucnit cu năduf:
- Dar cîte scaune, ai bre omule?!
- Unul pe zi, dar fără prea multe scremături. Se întîmplă uneori să mă constip şi cîte o săptămînă, şi atunci mă ajut cu degetul ca să-i dau drumul...
- Măi scîrbosule, nu despre scaunul acela este vorba în propoziţie!
- Dar despre care?...
- Despre scaunul de protopop.
- Ah, mor!
- Încă nu! Nu ai aflat încă nimic!
Gligore Draconu şi-a reluat netulburat istorisirea împreunării cu preoteasa inimii lui.
- "Nu pune mîna pe nimic, păcătoaso! Vrei să ţi-o faci singură, antihristo?! Lasă-mă pe mine să te dezbumb, adică să te deschei la bluziţă care şade mai jos de o anume buziţă. Aşa, fetiţo, ţi-am scos bluziţa, ţi-am despachetat ţîţoancele din pungile lor... Acum voiesc să mă ocup de partea ce se află sub buric. Dar dacă stau în genunchi pentru operaţiunea de dezangajare vestimentară, s-ar putea să-ţi regulez nişte Dumnezei, că pe tine nici vorbă... A, am găsit, urcă-te în pat, nu culcată, fă, drept în sus, fă, mînuţele spre tavan, picioarele uşor desfăcute... Mai departe... Fusta jos... Şi chiloţii... jos şi ei... Ei, dară dacă te-ai cocoţat ca o curcă beată pe maldărul de găteje, atunci procedează erotic, creştina lui Dumnezeu... întoarce-te cu poponeţul tău divin la mine... îngenunchează cu evlavie... lipeşte-ţi fruntea de patul conjugal neîntinat... că eu voi scăpa repejor de sutana asta şi de alte rufe înnegrite... şi mă voi afunda îndată în tunelul tău... ca să cotrobăi după nişte plăceri pe care Dumnezeu ni le-a dăruit în această seară". Dar ce ai, bre Meonte? Eşti palid ca o oaie bleagă! Să te ducem la un doctor? Vino-ţi în fire! Te-am excitat chiar aşa de rău cu povestirea despre zburdălniciile noastre? Rămîi cu bine, prietene, te las pe mîna nevesti-mii ca să scoată untul din tine! Curaj, frate!

Capitolul 3
Se caută un umăr de sprijinire a scaunelor

Protopopul Hucilan Meonte a rămas să-şi clătească privirea şi simţirea cu preoteasa Săndica Draconu.

- Doamnă...
- Ce e, băiete?
- Nu mă mai părpăli, că mă sfarojesc tot!
- Ce ţi-am făcut, prietene?
- Lămureşte-mă ce e cu zvonul acela răutăcios şi mincinos la adresa mea?!
- Mai nimic, iubitule!
- Te implor, scumpa mea!
- Dacă tot veni vorba de scaunul tău de protopop care se cam clatină...
- Aoleu, Săndico mamă...
- Eşti pe ducă, tinere...
- Ce mă fac, oameni buni?!...
- Zic să şezi cuminte pe acest scaun...
- Pe acesta?
- Da, Hucilane...
- E bine aşa?...
- Aproape de perfecţiune, Meonte...
- Şi ce-ţi doreşti, iubiţel, cel mai mult şi mai mult în aceste momente de intimitate?...
- Să nu mă părăsească Dumnezeu.
- Cînd sînt lîngă tine, înseamnă că şi Dumnezeu este prin preajmă ca să ne supravegheze dragostea noastră nevinovată. Ori ai uitat că mă iubeşti?!
- Doar la tine îmi zboară gîndul, chiar şi în timpul slujbei de la Biserica "Sfîntul Iliuţă Bubuitorul". Să mă fulgere Dumnezeu dacă te mint!
- Pe cuvinţelul tău de onoare?
- Să-mi sară ochii din cap! Martoră îmi este Fecioara Maria cea născătoare de Dumnezeu.
- E bine... Nu ştiu cum se face, dragul meu Hucilan, că în prezenţa ta mă simt din nou fecioară. Ai o putere de per... de per... de convingere, ceva care m-a copleşit, nene. Deşi îmi doresc din tot sufletul să mă împreunez cu tine,

mă blochez, băiete, mă încui în mine, mă constip psihic... psihiceşte... Ajută-mă să trec peste acest prag al spaimei mele de veşnică fecioară.

- Nu ştiu... îmi pare bine... nu mă pricep... oare cum să te încep... să te desfund... să-ţi penetrez iubirea...

- Ia-mă uşurel, că sînt o fată cumplit de mare!...

- Ţi-aş propune să lăsăm pe altă dată spovedania dragostei şi fericirii noastre.

- Nimic, Hucilane! Ard! Mă topesc pe picioare! Şi la intersecţia picioarelor mele se află ceva dulce pentru tine... Ah, cît să mai aştept pînă să-ţi ofer pe tavă feminitatea mea gingaşă! Tandră! Duioasă! Şi... puţin zvăpăiată! Stai drept pe scaun, Hucilane! Ah, ce umăr viguros ai, masculule! Pe acest umăr ispititor îmi voi depune în aceste clipe divine comoara mea mustind de dragul tău.

Şi preoteasa Săndica Draconu a trecut de la vorbe la fapte, adică s-a lipit cu respectiva parte a corpului ei lăbărţat de umărul de nădejde al protopopului Hucilan Meonte.

- Oh, iubitule...

- Nu, iubito...

- Ba da, scumpici.

- Mă trec toţi fiorii, Săndico fato!...

- Pe mine, dracii adunaţi în regimente compacte şi disciplinate mă mănîncă, mă devorează, mă hăcuie, mă chinuiesc, mă pedepsesc că am pus o lespede grea de marmură neagră pe dragostea noastră... Dar, gata, am dat deoparte pietroiul din calea iubirii mele dezlănţuite.

Şi preoteasa Săndica Draconu a început să se frece cu menţionatul petic de umărul protopopului Hucilan Meonte.

- Sînt al tău în întregime, coană Săndica! Fă din mine tot ce-ţi trece prin cap...

- Multe aş pofti eu de la tine, dar nu ştiu dacă te duce mintea...

- Se scoală ea... că altfel o iau la palme...

- Mintea, dragule.

- A, mintea... da, mintea... cu mintea... ce e cu mintea?...

- N-ai vrea s-o pui?...

- Ba da...

- ... S-o pui la treabă...

- Cum să nu...

- Cum stai cu imaginaţia?

- Prost de tot... ba nu, bine, foarte bine...
- Aşadar, unde ne aflăm noi acuşica?
- În Seminarul teologic "Sfîntul Ghiţişor" din Dondoşani... Am răspuns bine la întrebare?...
- Bănuiesc că mădularul tău dă semne de trezire...
- De mult, iubiţico...
- Dar închipuirea ta este încă somnoroasă... Unde ai vrea să hălăduim fără grijă, numai noi doi şi dragostea noastră infinită?
- Oriunde... chiar şi pe Lună.
- După cîte am fost informată, pe Lună nu se află picătură de apă şi strop de aer... De copaci şi de umbra lor înmiresmată nici vorbă... Aşa că, iubitule, Luna nu reprezintă un cadru prielnic pentru jocurile desfătătoare ale dragostei.
- Sînt perfect de acord cu tine!
- Şi atunci, nepreţuitule?...
- Condu-mi tu imaginaţia...
- Sîntem, prin urmare, pe cărările înguste ale codrului.
- Ce răcoros adie vîntul printre ramuri...
- Şi am ajuns pe malul unui rîu...
- Iubita mea, apleacă-te puţin peste unda rîului ca să prind curaj să te privesc în faţă...
- Iubitule, rîul păşeşte sfios printre pietre... Ramurile bătrînilor copaci ne şoptesc să fim cuminţi...
- Iar la cotul rîului înfloreşte în faţa noastră o discretă poiană cu iarbă înaltă, cu flori multe, cu fluturi îndrăgostiţi...
- Hai să ne întindem în mijlocul poienii, iubitule... Am ajuns, dragule... hai să ne dezbrăcăm la pielea goală... să nu păstrăm nici o rufă pe noi... Nimic... nimic... nimic... Te-ai dezbrăcat, scumpule?...
- În totalitate...
- Eu, acum îmi scot din urechi cerceii ca să nu te zgîrii cumva... Şi mă întind în iarbă cu faţa în sus... Vino deasupra mea...
- Nu... Să ne oprim...
- Dă-mi, iubitule gura să ţi-o sărut... muşcă-mi limba...
- Ah, nu vreau...
- Ia-mi sînii la frămîntat şi la strîns!
- Te rog... nu mai vorbi...
- Acum eşti cu obrazul lipit de buricul meu...

- Nu... nu... nu...
- Da... ba da... Mai jos... Sînt udă toată... Gustă-mă...
- Ah... Oh... Iha... Nu mai pot... Am... Se apropie... Am... Îmi dau drumul... Am terminat... Pe mine... În nădragi...
- Ce neatent ai fost, dragul meu Hucilan, eu am beneficiat de la întîlnirea noastră de un şirag de plăceri... Altă dată, să-ţi foloseşti degetul drept contor de plăceri...
- M-aş cam duce...
- Sătulule... Hai, du-te şi spală-te iute... Şi dacă mai poţi, fă-ţi-o încă o dată şi singur...

Şi protopopul Hucilan Meonte s-a grăbit să-şi ia uşa-n cap de teamă să nu se lipească din nou cu gîndul de scaun.

Capitolul 4
Să aflăm cuminţenia lumii într-o ceaşcă înmiresmată de ceai

Preoteasa Săndica Draconu nu a rămas prea multă vreme singură ca să-şi admire faptele trecutului recent încheiat. În camera cu ouă vopsite au mai intrat încă două... persoane. Doar nu ne-om gîndi că ar fi sosit de prin văzduh nişte balauri ori niscaiva gîngănii?! Erau şi ei oameni cu păcatele lor. Dar cine-mi sînt noii veniţi? Tot cei vechi: preotul Gligore Draconu şi tînăra preoteasă Lindia Vezenteu. Să le urăm călătorie spornică în continuare pe ogorul credinţei strămoşeşti.

Iată-l pe Gligore Draconu cum îşi îmbrăţişează cu gingăşie soţia:

- Draga mea, ce i-ai făcut lui Meonte-mămăligoiul, de mergea cam crăcănat? L-ai izbit rău în vîrful capului cu dragostea noastră după informaţii proaspete? Parcă bietul om se scurgea pe picioare. Dar să-l lăsăm dracului de protopop tîmpit!

- Precum zici tu, bărbăţele.

- Îngăduie-mi, dragă nevastă, să ţi-o prezint pe fiica noastră cea atît de cuminte, atît de ascultătoare, atît de ruşinoasă...

- Nu-mi cunosc eu marfa, scumpule?! Doar amîndoi am crescut-o.

- Sînt mîndru de tine, fetiţa tatii!

- Şi eu de voi, tăticuţule.

- Ai văzut, nevastă, că abia a îndrăznit să deschidă gura de pudică ce-i?! Pudilica lu' tata!...

Lindia s-a emoţionat de la un capăt la celălalt.

- Nu mai vorbiţi aşa, stimaţii mei părinţi, că mă pornesc să bocesc ca proasta cu ştiuletele în gură.

- Nici aşa, draga mamii, cum să lăcrimezi, cînt tu ai fost croită ca să aduci fericire şi veselie pe chipurile oamenilor?!...

- Vă purtaţi aşa de frumos cu mine, Lindicuţa voastră, încît vă rămîn datoare cu tot respectul din lume. N-o să vă ies niciodată din cuvînt! Porunceşte, tată!

- Fetiţă scumpă, nu ne place comportamentul tău cam reţinut. Cînd o femeie este reţinută, pluteşte primejdia să fie respinsă de crema societăţii. Trebuie să fie în permanenţă cu gluma şi cam atît în gură.

- Cu ce a spus tata, măi mamă, să fiu în gură?
- Da, cu gluma...
- Cum, eu nu ştiu să relatez bancuri deşuchiate? Voi sînteţi de vină că nu am auzit în casa noastră nici o necuviinţă!
- Aşa e, draga tatii, nu te-am pregătit duhovniceşte în suficientă măsură să dai piept cu parşiva asta de viaţă. Iartă-mă, Lindia!
- Şi să nu mai fii năzuroasă ca să-ţi ascunzi timiditatea! Dacă nu poţi altfel, suspină cu smerenie şi ispiteşte cu decenţă. Şi lumea întreagă va fi la picioarele tale, măi fato măi!
Preotul Gligore Draconu îşi sărută fiica pe frunte. Preoteasa Săndica îşi sărută fata pe obraji. Lindia le sărută părinţilor mîna. Toţi trei au lacrimi de dragoste în ochi şi în suflet.
- Dragile mele, permiteţi-mi să vă istorisesc, parcă din Biblie, o întîmplare din care se desprind cîteva învăţăminte folositoare.
- Sînt numai urechi, tăticuţule.
- Era odată un inspector general pe numele lui de Dindache Nămolache, cică şi doctor în mătasea broaştei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, şi eu analfabetul îmi voi tranşa doctoratul în teologie. Ce, numai nătăfleţul de Hucilan Meonte să fie doctor?! Cînd am aflat că protopopul şi-a luat doctoratul, îmi venea să mor de ciudă. Mi-am izbit fesul de duşumea că altfel îl mîncam pînă la ultima scamă. Şi conul Dindache Nămolache avea o nevastă, Smuncica, foarte echilibrată la psihicul ei. Se smunceau vracii din Capitală s-o zdruncine, dar ea, nimic, mergea dreaptă cu scîrţîitul uşilor şi duşumelelor în miez de noapte. Mă rog, ţinea morţiş să aducă pe lume o groază de copii... Dar să revenim cu picioarele şi cu microfoanele în cuibuşorul de plăceri erotice al familiei Dindache şi Smuncica Nămolache. "O, măi Dindache, nu-i aşa că în seara asta ne puţulim?!... Hai, că te aştept în dormitor desfăcută în întregime. Ah, puţulica mea te doreşte! Să treci pragul în puţuloiul gol!" Şi se înfăţişa Dindache întocmai aşa cum au sunat indicaţiile preţioase ale scumpei, drăgălaşei şi echilibratei sale soţii. Venea, măre, venea conul Dindache spre patul conjugal avînd-mădularul-în-avînt ca tot bărbatul doritor să lase victorios în urmă o lungă perioadă de postire. Încerca Dindache să se urce pe Smuncica sa. Dar dumneaei de colo: "Am o migrenă între coasta a treia şi genunchiul stîng." Era şi glumeaţă duduia... "Hai, Dindache, nu te supăra, prepară-mi un ceiuc pentru doamne bolînde!" Se ducea Dindache, cătinel, cătinel, ca s-o pună de-un ceai de cătină, mac, mac, avînd-şi-mădularul-în-avînt. Se întorcea lipa-lipa cu

ceaşca aburindă, mai avînd-şi-mădularul-în-vînt. Şi sufla Dindache în ceiuc ca să se răcorească mai degrabă. Iar cînd ceiucul se răcorea, glasul nevestei lui cea întreagă la simţuri mi se auzea: "Vai, Dindache, vai, ai uitat, scumpule, să pui zahăr! Să nu te speli la puţuloi, măi Futulache măi, pentru că vreau să te verific prin adulmecare dacă mergi la femei, măi puţulache, în timp ce îmi prepari ceiucul. S-a înţeles, coane Dizdache?!" Şi Dindache iar îmi pornea, praguri călărea, şi mi se-ntorcea cu zaharniţa în mînă şi cu mădularul bălăngănind în vînt. Şi în timp ce Smuncica în linişte ceiucul îşi sorbea, Dindache în pijamale mi se îmbrăca, de toţi sfinţii şi dracii în gînd că înjura, şi apoi lîngă draga şi sănătoasa lui nevastă că mi se întindea, ca la un somn dulce să se dedea, că-şi merita odihna, de vreme ce şi-a alergat mădularul prin tot apartamentul ca să-l înece în cana cu ceiuc. Vezi, fetiţa mea, de trage de aici concluziile cele mai potrivite, ca să te potriveşti cu persoanele iubitoare în vorbe, în mişcări şi în jocuri cuviincioase. Noi te lăsăm să-ţi tragi puţin sufletul. Şi îndepărtează de la sine mîţîielile, fîţîielile, codelile, fandoselile, sclifoselile, hachiţele! Îţi ţinem pumnii, fetiţa noastră cea cuminte şi ascultătoare. Îţi stăm prin prejmă.

Cei doi părinţi mărinimoşi, preotul Gligore şi preoteasa Săndica, au îmbrăţişat-o cu iubire creştinească pe Lindia lor cea frumoasă şi isteaţă. Apoi s-au strecurat pe uşă, ca să aibă răgaz fiica lor să mediteze asupra nepreţuitelor sfaturi pe care le-a primit cu inimă largă. Fiindcă este ştiut că părinţii doresc fericirea copiilor şi a lumii întregi. Doamne-ajută.

Capitolul 5
Degustarea frumuseţii la o margine de masă

Şi a rămas biata Lindia singură să se pregătească sufleteşte pentru a lua în piept cu supuşenie creştinească greutăţile vieţii.

- Of, măiculiţă-mamă dragă, tare-s mică şi neajutorată! Dar Dumnezeu din ceruri, ce priveghează asupra mea cu un ochi blînd şi înţelegător, îmi va trimite la vreme gîndul cel bun după care să-mi îndrum paşii mei neştiutori de cele scîrbavnice.

A intrat în odaia ouălor mitropolitul Dariel. Avea chipul zugrăvit ca într-o icoană zîmbind cu evlavie şi cu multă iubire către Dumnezeu.

- Doamne-ajută, fetiţo! Numai atotputernicul Dumnezeu mi-a călăuzit paşii ca să-ţi zăresc ochii şi să-ţi aud glasul îngeresc. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, pentru privilegiul acordat!

Lindia era şi ea o icoană din care s-a prelins o lacrimă şi a scîrţîit un suspin:

- O, vai...
- Domniţă dragă, sufletul meu a căzut într-un greu păcat...
- Oh, nu...
- Diavolul a ieşit învingător la trîntă haiducească, vijelioasă cu Dumnezeu.
- Ah, ce nenorocire!...
- Simt că mă aflu în întregime la porunca Diavolului...
- O, la, la, la, ce tragedie pe neamul nostru de drept-credincioşi.
- Dar în cazul meu, diavolul a luat chip de femeie...
- Diavoliţa dracului!...
- Şi are un obraz de heruvim, să muşti din el, nu altceva...
- Şi cine v-ar împiedica?...
- Diavoliţa, fata moşului...
- Am ceva îndoieli, Înaltule...
- Eu mă hrănesc doar cu iubirea către Dumnezeu!! Ajută-mă să-mi alung din mine ispitele cărnii!!! Alungă-mă din faţa ta!!! Ca să-i facem pe plac...
- Cui, Înaltule???...
- Diavolului...
- Cum?...

- Păi, dacă m-a dus în ispită... şi acum rămîn cu buza umflată... nu înseamnă că Diavolul rîde în barbă de zbuciumul meu?...
- Asta, cam aşa se prezintă problema...
- Dar...
- Dar, Înaltule?
- Dar dacă fata nu mă respinge, ar fi că l-am pus amîndoi cu botul pe labe pe Satana... Iar cînd Satana este învins, şi Dumnezeu se bucură... Am greşit cu ceva în raţionamentele mele profund creştineşti?
- Cu nimic, Înaltule.
- Te ascult, femeie frumoasă, isteaţă şi cumine!
- Ce doriţi să auziţi, Înaltule?
- Gîndul care nu-mi dă pace de atîţia ani...
- Eu sînt o creştină prea sfioasă... De aceea v-aş recita următoarea propoziţie feciorelnică: De-abia aştept, Înaltule, să-l slujim amîndoi cu credinţă multă pe bunul Dumnezeu.
- O, m-ai fermecat cu aceste vorbe divine! Lasă-mă să depun cîteva sărutări duhovniceşti pe aceste degete care exprimă căldura inimii tale!
Mitropolitul Dariel sărută cu înfocare fiecare deget şi unghie, deocamdată de la mîinile cuvioasei Lindia.
- Mă simt onorată, Înaltule, de aceste sărutări prea-sfinte!
- Ţi-aş propune...
- Orice, Înaltule...
- Să facem puţină ordine pe această margine de masă.
- De acord, Înaltule...
Şi cei doi drept-credincioşi au îndepărtat de pe acea parte a mesei obiectele care le-ar fi stat în calea rugăminţilor către înaltul cerului.
- Draga mea, aş îndrăzni a te ruga să şezi cu spatele la masă...
- Aşa, sfinţite?...
- E bine... O, cîtă feminitate în sprijinirea ta evlavioasă de marginea mesei! Nu găsesc altceva de făcut decît să-ţi cad în genunchi... Te iubesc, Lindia dragă! Te ador cu toată credinţa mea nestrămutată în Dumnezeu şi în scaunul de patriarh!
- Sînt atît de fericită că Dumnezeu m-a învrednicit să vă cad cu tronc!
Mitropolitul Dariel o pipăie flămînd pe Lindia care geme de recunoştinţă.
- Lindia, scumpă mi-ai răscolit simţurile.
- Îţi mulţumesc, Dumnezeule mare, că pot fi de folos credinţei strămoşeşti!
- Puţin... puţin îmi permiţi să-ţi ridic poalele fustei?...

- Chiar puţin mai mult... Îmi tremură genunchii de emoţie...
- Să ţi-i mîngîi...
- Mai cu pasiune, Înaltule... Aceşti genunchi vă aparţin...
Mitropolitul Dariel îi sărută Lindiei genunchii... şi avansează... şi avansează cu sărutările, mîngîierile, muşcăturile... avansează...
- Să mă opresc, Lindia mea?
- Nu sînt eu în măsură să-i poruncesc lui Dumnezeu... Sînteţi pe calea cea dreaptă, oricum, Înaltule...
- Acum observ că ţi-ai pus alţi chiloţi pe tine. Aceştia parcă sînt şi mai incitanţi... Ah, ce parfum!... Sînt atît de îndrăgostit de tine!... Ce elegant stai cînd eu îţi sărut chiloţii!...
- Mă simt obligată să recurg la o spovedanie pe loc. Cu aceşti chiloţi am vizitat mînăstirea Zbucium, unde nămolul de lume s-a adunat ca să se delecteze cu discursul dumneavoastră. Pe atunci îi purtam în poşetă, că era o zăpuşeală... şi-o fumăraie se întindea... şi-o înghesuială se lăţea... şi-o îmbrînceală ca la bîlci se răscolea... nu altceva... că-ţi venea să dai dracului şi credinţă... şi bună cuviinţă... şi să te dezbraci la poponeţul gol... şi să te arunci în prima tufă de urzici... Mă rog... să revenim... Continuaţi să vă extaziaţi dinaintea chiloţilor mei. Ei, haideţi odată daţi-mi chiloţii jos. Cu gura, că mă gîdilă grozav barba dumneavoastră.
Mitropolitul Dariel, flăcăiandru săritor la rugăminţile fetei, s-a aşternut harnic pe muşcat chiloţii de elastic, de margini, de colţuri, de franjuri, şi cu ei în clonţ a coborît cu nasul la gleznele Lindiei.
- O făcurăm şi pe asta, scumpa mea. Ce mai urmează să întreprindem în secundele viitoare?
- E foarte simplu, Înaltule. Eu îmi voi depune funduleţul pe marginea mesei... Cineva... nu ghicesc nici de-al dracului cine poate fi... cineva o să-mi desfacă picioarele ca să-şi facă loc pentru buzele lui către buziţele mele. Pe ele, Înaltule!!
Şi desigur că, avînd aprobarea lui Dumnezeu, mitropolitul Dariel i-a făcut Lindiei cele de cuviinţă... pînă aproape de capătul plăcerilor... Pentru că mitropolitul se pregătea să termine, aşa că a zbughit-o repejor pe uşă, ca să ajungă într-un loc discret, unde mîinile să isprăvească lucrarea începută...
- Mă rog frumos, facă-se voia ta, mitropolitule... dar nu e deloc creştineşte să mă laşi excitată ca proasta în lanul de cucuruz... Ca să mă adie aerul, nu voi îmbrăca chiloţii, ci îi voi depune între ţîţe, sub bluză... Ce fierbinte mi-s,

că îmi vine să muşc din primul ştiulete care intră pe uşă... Sper să nu fie tata ca să nu intru în rivalitate cu mama...

Capitolul 6
În galop soseşte clipa de zburdălnicie

Sînt momente în viaţă, cînd femeiei nu-i trebuie nimic altceva decît un bărbat...

Aşa era şi cuvioasa Lindia în căutare grabnică de bărbat. Nu avea nici cea mai mică importanţă dacă era bătrîn sau tînăr, voinic sau schilod. Bărbat să fie! Fiindcă era o femeie sănătoasă, cu o educaţie aleasă, cu o morală fermă, nu i-a trecut prin cap şi simţuri să se împerecheze cu o femeie. Încă...

Şi Dumnezeu din ceruri a citit în inima Lindiei curăţenia ei de creştină şi i l-a vîrît pe uşă pe Belisarion, soţul ei iubit, luat cu acte în regulă... mai puţin cu...

- Se poate, Lindia, să te întreb dacă mergi cu mine acasă?

Lindia era rug şi flacără, cascadă spumegîndă şi fiară neîmblînzită:

- Închide uşa!!

- Ce să fac, dragă?

- Să închizi uşa! Că mă trage curentul!!

- Mergi acasă?

- Dar aici nu-i casa noastră?! Unde sînt eu, se află şi casa noastră. Ce te freci ca tembelul în sutană, parcă s-au năpustit peste tine mii de purici?!

- Gata, mi-am aranjat-o...

- Ce?...

- Sutana, iubito...

- Ţi-am spus eu să-ţi îndrepţi bulendrele de pe tine?! Nu! Scoate-ţi sutana! Că altfel te deznod ca să am ce înnoda!

- Cu ce te deranjează astăzi sutana?

- Mai vrei şi explicaţii, nerodule?!

Şi Lindia s-a repezit la sărmanul preot Belisarion Silvan Vezenteu, ca să-l vadă pe bunul Dumnezeu, i-a apucat sutana de poale cu intenţia nobilă de a i-o pune în cap.

- Astîmpără-te, Lindia, nu mă despuia!...

- Cum?! Eu emit o poruncă, iar tu te încontrezi cu mine, nenorocitule?! Jos mîinile de pe sutană, Belisarioane!!

- Nu...

- Poftim două palme ca încurajare pentru ascultare de nevastă iubitoare!

Dar Lindia, femeie darnică, i-a cărăbănit vreo cinci-şase, ca educaţia ei să fie însuşită mai temeinic. Întrucît bărbăţelul ei nu dădea semne că ar ceda sub presiunea pumnilor, Lindia a fost nevoită să-i şuiere şerpeşte în faţă:
- Dacă nu-ţi lepezi sutana, neputinciosule, te zgîrii ca o pisică turbată... Şi-ţi fac ferfeniţă sutana cu mîinile astea care nu cunosc milă, iubiţoiule!!! Mîinile sus, nepricopsitule!!
Ce era să facă evlaviosul preot Belisarion Vezenteu? A ridicat cuminte mîinile către Domnul, ca doamna Lindia să-i smulgă sutana cu turbare. Lindia i-a aruncat sutana cu scîrbă într-un colţ de cameră.
- Mă, dar costeliv te mai înfăţişezi!... Dacă ai fi în întregime doar o singură... o singură... ceva cu p... ar mai merge... dar aşa... Hai, vino, iubitule, la nevestica ta tandră, gingaşă, doritoare de intimitate!
- Nu vin... Să mergem acasă...
- Pînă acasă mi se răcoreşte sîngele dintre... din picioare... eu îndată, dar îndată, te vreau... şi te voi avea orice s-ar întîmpla!!
Lindia l-a prins de curaua pantalonilor pe vrednicul său soţ.
-Nu, Lindia, nu...
- Ah, ce-mi place cînd te opui... continuă cu negaţiile, ca să mă provoci... Ia labele de pe mîinile mele, jigodie castrată!
Ca să fie mai convingătoare, Lindia i-a ars lui Belisarion cîţiva pumni în coaste.
- Aşa, bărbăţele, gemi de plăcere ori de durere?!
Lindia i-a desfăcut cureaua şi l-a descheieat la pantaloni. În disperare, Belisarion s-a lăsat pe vine strîngînd cu putere genunchii la gură. Lindia l-a îmbrîncit de la spate, de a venit Beliasarion al ei cu nasul, fruntea şi obrajii de duşumea.
- Aoleu, ce te-a apucat, Lindia dragă?! Era să-mi julesc...
- Ce păcat că nu ai ce lăsa fără piele!...
Lindia i-a înfipt un pantof în ceafă, de i s-a fracturat lui Belisarion respiraţia sub călcîiul nevestei şi al sorţii duşmănoase. S-a pornit Belisarion pe smiorcăit:
- Văleu, îmi rupi gîtul!
- Drăguţule, numai de tine depinde dacă te mai canonesc mult. Îţi propun un tîrg, eu îmi iau piciorul de pe gîtul tău, iar tu îţi întinzi picioarele de sub tine, ca să nu mai stai ţuguiat ca un boboc de gîscă la păscut troscot.
Belisarion s-a dezdoit adică s-a lungit pe duşumea cît era el de scurt.
- E bine aşa, iubito?

- Ca tacîmul să fie complet, tu să-ţi desfăşori pe mai departe activitatea de frecare a frunţii în căutare de Dumnezeu! Cu amîndouă mîinile!! S-a înţeles, nefericitule?!!

Belisarion şi-a sprijinit palmele pe duşumea şi fruntea pe palme şi aştepta resemnat desfăşurarea evenimentelor. Lindia s-a îndreptat fremătîndă spre picioarele căzăturii de bărbatu-său. S-a aplecat flămîndă, şi din cîteva mişcări hotărîte i-a smuls lui Belisarion şi nădragii, şi chiloţii, îngrămădindu-i spre genunchi. Cuvioasa Lindia i-a frăgezit lui Belisarion fesele plesnindu-le cu delicateţe. Tot cu drăgălăşenie l-a muşcat de o bucă aşa de pătimaş, încît nici Belisarion nu a mai avut nimic de obiectat. Apoi Lindia şi-a suflecat fusta şi cu picioarele desfăcute s-a trîntit peste fundul dezvelit al lui Belisarion. Precum o călăreaţă nesatisfăcută pe un armăsar neştiutor de poftele omeneşti, Lindia a galopat, a împins, s-a frecat, s-a răsucit, s-a zvîrcolit deasupra poponeţului legiuitului său soţ. Belisarion nu mai crîcnea, prentru că prea era închingat şi cu şaua pusă. Mai lipsea doar biciul. Dar Lindia, la şoapta lui Dumnazeu, a remediat neajunsul călăriei. Şi-a scos dintre sîni chiloţii şi cu entuziasmul apropierii de culmile plăcerii îl croia peste cap pe Belisarion cu amintitul obiect de îmbrăcăminte.

- Dii, căluţule, nu mă lăsa în baltă! Ah, ce drag îmi eşti, Belisarioane băiete! Acum, îmi vine... o, îmi vine... ce bun eşti, Dumnezeule mare, cu o roabă credincioasă ca mine!... Mulţumesc frumos de tot, izditule... Ai văzut ce simplu şi drăgălaş a fost!... Hai să ne punem ordine în hainele răvăşite de dragostea noastră sinceră.

Întocmai aşa au procedat cu bulendrele, fiindcă este ştiut că rufa îl face pe om, de vreme ce-i ascunde atîtea unghere ruşinoase spre care se îndreaptă lumea bună cu priviri sfielnice şi pofte cuminţi...

Lindia şi Belisarinul ei, de mînuţă, s-au îndreptat spre uşă, dincolo de care îi aşteptau numai indivizi cu frică dezinteresată faţă de Dumnezeu. Aşa să-i ajute Cel-de-Sus pe fiecare după faptele săvîrşite. Şi Lindia ştia aceste învăţăminte, şi nici prin cap nu-i trecea să încalce poveţele creştineşti.

Partea a III-a
Să ne aplecăm privirea smerită asupra iubirii faţă de aproapele nostru

Capitolul 1
Salvarea se pogoară din inima ce-şi iartă singură păcatele

În măreaţa clădire a mitropoliei din Bahluiaş a sosit cu treburi urgente şi importante protopopul Hucilan Meonte. Cum a fost primit în cabinet de către mitropolitul Dariel, protopopul Hucilan Meonte şi-a împreunat mîinile într-o disperată rugăciune către mai marele său în dreaptă credinţă.

- Înalt-prea-sfinţitule, scoteţi-mă din mlaştină! Javra de Gligore Draconu mă sapă pretutindeni.Pe lîngă Înălţimea-voastră este ajutat din gros şi de cuscrul său, Vezenteu, haida-de, cică este profesor universitar, pe ce, nenicule, că ăsta nu a terminat de învăţat nici abecedarul.

Mitropolitul Dariel, negru la barbă şi în cerul gurii, şi-a ridicat ochii spre tavan, deci în direcţia lui Dumnezeu, ca şi cum numitul Dumnezeu nu s-ar putea găsi pe partea cealaltă a Pămîntului.

- Prietene Hucilan, cu toţii sîntem în grija şi în paza lui Dumnezeu cel Atotputernic. Dacă credinţa ta este nepătată, vei ieşi fără îndoială deasupra necazurilor, iar duşmanii tăi vor fi împrăştiaţi ca pleava de furtuna iscată din senin.

- Dar o vorbă cumsecade puteţi să gîndiţi în sprijinul meu cînd vă retrageţi la reculegere tainică pe la mînăstirea Zbucium?!

- Chiar şi două, creştine. Nu mă doare mintea să cuget. Căci în voinţa mea stă să gîndesc şi să scot vorbe cumpănite din gura mea deschisă... că de intrat prin urechile, gurile şi găurile altora... cum o vrea bunul Dumnezeu... să mă canonească... să mă pună la probă... cu iubirea faţă de aproapele meu mai de jos... Dar şi tu să-l iubeşti pe Gligore ca pe tine însuţi!

- Imposibil! Pe ticălosul ăsta nici dracul nu-l poate înghiţi!

- Înseamnă, fiule, că nu respecţi poruncile lui Dumnezeu! Cel-de-Sus, prin mine, ţi-a ordonat să nu-l urăşti pe Gligore!

- Aşa cum mă iubeşte el pe mine?!

- Să nu ceri, Hucilane, răsplată de la iubirea pe care o acorzi! Dumnezeu nu îngăduie ca iubirea să fie răsplătită. Doar n-o vinzi! Ce, ţi-e greu să declari că-l iubeşti pe banditul de Gligore Draconu?!

- A, cu declaraţii de astea s-a rezolvat...

- Dar, băiete, las-o mai încet cu ispita sexului!

- Cu ce, Înaltule?

- Cu împreunarea trupească...

- Jur că nu am călcat în străchini niciodată. Nu mi-am înşelat vreodată nevasta. Nu ţin minte. Martor mi-e Dumnezeu.

- Ce spui, frate?! Ai respectat întocmai indicaţiile preţioase ale lui Dumnezeu?! Văd că mi-l aduci drept martor la judecata mea!... Ia, spune-mi, craiule, toţi copiii tăi au fost zămisliţi după Biblie? Aud?!

- Chiar şi atunci cînd mă degustam trupeşte cu nevastă-mea, tot la Dumnezeu îmi era gîndul.

- Mă, mincinosule!! Cu mine te pui la înşirat basme tîmpite?! Am lista cu fetele şi băieţii tăi! Nemernicule, ţi-ai lepădat sămînţa în nevastă-ta în postul Paştelui şi în postul Crăciunului! Sper că nu ai neobrăzarea să mă contrazici, că te bărbieresc cu mîna mea!

Protopopul Hucilan Meonte, înfricoşat de flăcările Iadului care îl aşteaptă ca să-l pîrjolească pentru păcatele şi crimele sale, a căzut în genunchi în faţa mitropolitului Dariel.

- Iertaţi-mă, Înaltule! Greşelile trupului! Ah, că tare mă căiesc! În sat, unde am fost un brav oştean al Domnului, mai mergeam la o cinzeacă, la un şpriţulache repetat, pe la cîrciumă cu golanii, şi mă întorceam pe trei cărări pînă nimeream şanţul în care cădeam ca să mă odihnesc şi să grohăi după chef. Şi mă tîrau ţăranii pînă acasă. Şi mă lepădau aşa înnoroit cum eram în pat. Iar coana preoteasă mă dezbrăca, mă alinta, mă giugiulea. Şi atunci beat criţă fiind, tot mi se scula din morţi pironul, şi porneam la atac, că nu suportam ca nevastă-mea să fie supărată. Şi pînă dimineaţă rupeam patul ca să mă ierte că m-am purtat ca un porc răpănos turnînd în mine sticloanţă după sticloanţă. Asta-i, Înaltule, din bunătate şi din dragoste pentru sufletul nevestei mele introduceam pironul răscolitor în portiţa Raiului. Aşa să mă ajute Dumnezeu, ce dracu'!

- Bine, fiule, Dumnezeu este prea mare ca să nu aibă puterea să te ierte. Mai vrei să-mi spui ceva?

- Să-i înfigeţi gheara în gît nemernicului de Gligore Draconu!! Vă rog frumos să nu mă uitaţi, dragă Înaltule!

- Revino peste cîteva ore la sfatul nostru de taină!

- Am înţeles, Înaltule.

Şi protopopul Hucilan Meonte i-a prins mîna mitropolitului Dariel pe care a sărutat-o cu umilinţă şi înfocare pe ambele feţe. Şi asta numai din dragoste dumnezeiască pentru scaunul de protopop, de unde putea să-l slujească smerit şi cu mare credinţă pe amintitul Dumnezeu. Apoi s-a retras de-a-ndăratelea, ca să nu se întoarcă de pe acum cu spatele către mitropolitul Dariel.

Capitolul 2
Unele personaje visează să-şi schimbe periodic pielea

În salonul de aşteptare, protopopul Hucilan Meonte, care a ieşit de la audienţa acordată de mitropolitul Dariel, a dat nas în nas cu preotul Gligore Draconu, care se pregătea să intre la acelaşi Dariel. Cele două feţe bisericeşti s-au luminat brusc ca şi cum ar fi trecut pe dinaintea lor un fulg de porumbel trimis de Sfîntul Duh.

- Doamne-ajută, prietene Gligore!
- Să ne poarte la amîndoi noroc întîlnirea de astăzi!
- Să te audă Dumnezeu, Gligore.
- Eşti cam îngîndurat, Hucilane taică?!
- Mai nimic, afacerile curente ale protopopiatului.
- Cunosc... cunosc... că şi eu pe vremuri... tot cu învîrtelile curente... Dar şi ochiul îmi era aţintit spre viitor... Care mai este viitorul tău, protopopule?... Bănuiesc că stai excelent... Mă înşel cumva?
- Deloc, părinte Gligore. Dumnezeu îi iubeşte pe oamenii cinstiţi...
- Şi pe preoţii deştepţi ca tine...
- Să ştii că taman aşa se prezintă situaţia.
- Dar alianţa noastră stă în picioare, Hucilane?
- Funcţionează, Gligore, funcţionează destul de bine.
- Te-ai mai întîlnit cu slugoiul nostru, inspectorul general Dindache Nămolache?
- M-a sfătuit să-l înfundăm urît de tot pe scriitorul nostru satiric. Deja am depus o reclamaţie în trei locuri, la Poliţie, la Procuratură şi la Inspectoratul Şcolar. Pînă aici i-a fost scriitorului! Dacă am intrat eu în joc, e ca şi terminat. Biserica şi-a luat mîna de pe el. Nici de o înmormîntare creştinească n-o să beneficieze. Se joacă în draci cu noi?! Unde se trezeşte?
- Am o presimţire neagră, bre Hucilane. Om fi noi trei reuniţi ca Sfînta Treime, dar satiricul acesta va ieşi iar învingător. Şi va mai scrie încă o carte plină de otrăvuri la adresa noastră!
- Şi eu voi fi în cartea ateistului?
- Păi, dacă te-a mîncat undeva şi nu l-ai ascultat să nu ieşi cu ceva scris împotriva lui?! Acum, citeşte mai departe ce scrie despre cinstitele noastre

feţe bisericeşti!
  - Au, numai scot un cuvînt!
  - Eu, protopopule, cam da, ca să mă răzbun pe Dindache Nămolache, că nu a fost destul de eficient în lupta noastră comună împotriva proştilor şi fricoşilor.
  - Aici, te răzbuni pe Dindache? Îl torni la mitropolit?
  - Nu, frate Hucilan. Mai povestesc cîte ceva despre viaţa lui amoroasă. Ca să se consemneze şi să se simtă bine omul cînd le-o citi. Ascultă numai ce a mai făcut!
  - Gligore, eu sînt cam grăbit, nu am timp de stat la poveşti. Nu vreau să-mi încarc cugetul.
  - Măi protopopule, nu te prosti!
  - Plec...
  - Ca şi cum eu, rămas singur nu pot să povestesc la pereţi despre potlogăriile tale!... De-o pildă, pot să istorisesc că te-ai dat în dragoste cu o capră...
  - Cu ce?!...
  - Zoofilule!
  - Nu-i adevărat!
  - Dacă povestesc eu în carte, înseamnă că e adevărat...
  - Te rog frumos, Gligore, nu fă acest păcat cu mine!
  - Dar cu cine?
  - Cu oricine... nu mai cu mine... nu...
  - Şi cu Dindache Nămolache?...
  - Ai mînă liberă din partea mea.
  - Să-ţi povestesc cum a făcut-o cu o capră?...
  - Sînt minciuni neruşinate!
  - Poţi să pui mîna în foc?
  - Te rog, Gligore, relatează şi tu ceva mai paşnic. Că se supără Dindache pe noi!
  - Pe noi, Hucilane? Dar cine sîntem noi?
  - Nu mă deruta, prietene... eu sînt Hucilan Meonte... protopop de Dondoşani... iar tu... Gligore Draconu...
  - Spune mai departe... nu te opri... am fost răsturnat de jegoşii de popi din protopopiat acum treisprezece-paisprezece ani... şi totuşi cine sîntem noi acum?...
  - Nu înţeleg...

- Păi dacă nu te taie mintea... cum să pricepi o boabă din arta înaltă?!... Şi noi doi sîntem nişte biete personaje dintr-o carte... Ca personaje trăncănim după cum vrea autorul... Aşa că orice am spune nu pe noi se vor supăra slugile de teapa lui Dindache Nămolache... ci pe scriitor... Te-ai dumirit, personajule Hucilan Meonte?

- Nu încă...

- Atunci, ia o gură de aer, adică pleacă de aici! Acum eşti personajul Hucilan Meonte care părăseşte această ilustră încăpere.

- Chiar aşa aveam de gînd să procedez... Cum vine totuşi tărăşenia că sînt doar un personaj?...

- Iar eu, Gligore, după ce tu îţi iei tălpăşiţa, voi ciocăni respectuos la uşa mitropolitului...

- Tot ca personaj?...

- Dacă ne trăim cu intensitate interesele înseamnă că sîntem vii, deci oameni în carne şi oase, şi care merită să fie considerate personaje de roman... Hai, că te-am încurcat rău de tot... Să-l iertăm de data asta pe Dindache... Şi să ne facem de rîs în faţa lumii pe barba noastră. Pe curînd, protopopule...

- Rămîi cu bine, Gligore...

Protopopul Hucilan Meonte, cu minţile zornăind de atîtea întrebări fără leac de răspuns, a părăsit salonul de aşteptare din mitropolie... Prea nu se hotărîse ce să fie: personaj sau individ?!...

Gligore Draconu, frecat de toate răutăţile Iadului, ştia că omul poate trăi fără sentimente şi fără nici o lege morală călăuzitoare. De aceea i-a convenit ca toată viaţa să fie un personaj care să se slujească de alte personaje... să umilească personaje... Adică oameni pe care el să le umple pieptul şi tigva cu idei şi sentimente prielnice huzurului său de popă cu frică de Dumnezeu... Iar Dumnazeu pentru Gligore poartă un nume precis: Gligore Draconu!

Capitolul 3
Taina scurtelor ploi albe la vreme fierbinte de seară

În cabinetul său, mitropolitul Dariel se pregătea să-i ardă o rugăciune evlavioasă. Din cui a desprins o cruce mare aurită pe care a întins-o cu nesfîrşită preţuire pe covorul de pe duşumea. Apoi a îngenuncheat şi şi-a lipit fruntea de cruce.

- Doamne Dumnezeule mare, îţi mulţumesc cu smerenie că şi astăzi lucrurile mi-au mers cu spor la împuşcatul gologanilor. Ştii prea bine că strînsul banilor este pentru slava ta. Ba un portret de-al meu într-o biserică, ba un portret de-al meu într-o mînăstire, ba un portret de-al meu într-o şcoală... Nimic nu am întreprins pentru folos personal, ci numai pentru tine, Doamne! Mulţumesc mult pentru sprijinul acordat ca să te slujesc cu credinţă frumoasă, dreaptă şi dezinteresată.

Uşa de la cabinetul mitropolitului s-a deschis cu sfiiciune. În prag s-a ivit preotul Gligore Draconu.

- Să am parte de iertare, Înaltule, că vă tulbur din rugăciune.

- Nu-i nimic, fiule, noi să fim sănătoşi şi să respingem ispitele de orice fel. Ce vînt mi te aduce în preajma mea, bre Gligore?

- Promisiunea pe care mi-aţi făcut-o, Înaltule Dariel. Îmi crapă măseaua după scaunul de protopop. Cînd mi-l alungaţi pe mămăligoiul de Hucilan Meonte?

- Cînd va sosi vremea. Că şi întoarcerea ta la protopopiat trebuie făcută cu dichis şi fără grabă, ca să evităm zarva şi alte lucruri de ocară. Poftim de îngenunchează în spatele meu, prea-cucernice părinte Gligore Draconu.

Preotul Gligore a executat porunca lui Dumnezeu primită din gura Înaltului Dariel.

- Ajută-mă, bre Gligore, să-mi rostesc rugăciunea mai cu simţire. Tatăl nostru care stăpîneşti cerurile, stelele, planetele şi cometele, fiindcă pe toate le-ai făcut din mare bunăvoinţa ta, coboară-ţi privirea asupra păcătoşilor de noi. Gligore, fiule, scarpină-mă puţin pe spate, că un duşman de purice se înfruptă din pielea şi din sîngele meu de creştin împătimit. Nu aşa, băiete, fă-o pe sub cămaşă!

Gligore i-a suflecat mitropolitului Dariel sutana, cămaşa şi alte dedesubturi pînă în gît.

- E bine, Înaltule?

- Merge, Draconule. Ai dat de purice?

- A zburat, Înaltule.

- Văd că nu te orientezi deloc, prietene. Tot eu să-ţi povestesc unde se poate afla mîncărimea unui mitropolit?! În nădragi, copile! Treci la treabă spornică!

Gligore i-a tras mitropolitului de pe el pantalonii şi ce se mai găsea pe acolo pînă la genunchi.

- Vai, Înaltule, ce dor mi-era să vă admir fundamentul! Voi depune cu dragoste creştinească nevinovată cîte un sărut pe cele două dealuri ale fundamentului.

- Oh, aşa te vreau, Gligore, nu te opri!

Gligore îi mîngîia şi-i săruta mitropolitului Dariel fundamentul credinţei lui nestrămutate. Fiindcă mai jos de fundament se legănau alene două biluţe atîrnătoare, Gligore le-a prins cu tandreţe cu o mînă, pentru că următoarea mînă îi îndepărta mitropolitului dealurile fundamentului. Şi astfel rozeta ascunsă în văgăuna dintre dealuri a putut fi atinsă de buzele moi şi împăroşate ale lui Gligore.

- Ah, băieţică, pune-ţi la lucru, acum, acum, repede, repede, vorbitorul dezmierdător de rozete! Aşa, creştinule, meserie de aur ţi-a hărăzit Dumnezeu.

În timp ce-i descînta mitropolitului rozeta, mîna lui Gligore a abandonat frămîntatul biluţelor atîrnătoare pentru a prinde cu nădejde pironul răscolitor. L-a dezbrăcat cu gingăşie de haina de piele de pe cap, ca să scoată la lumina credinţei şi smereniei o ciupercuţă cu creştetul ascuţit şi spart. Goliciunea trebuia grabnic acoperită la loc pentru a avea ce descoperi. Cu ciupercuţă... fără ciupercuţă... mă rog... mitropolitul Dariel în marea lui evlavie şi-a împins crucea aurită sub burtă, ca, la momentul de cutremur al plăcerii, să-şi ofere smîntîna ţîşnitoare bunului Dumnezeu, care înghite orice de la cinstitele feţe bisericeşti, chiar şi stropitul la vreme de seară tainică şi de o divină curăţenie sufletească şi trupească.

Ca să nu-l tulbure pe mitropolitul Dariel din rugăciune, după ducerea la bun sfîrşit a lucrului plăcut lui Dumnezeu, preotul Gligore Draconu s-a ridicat repejor de la locul faptei şi s-a topit pe uşa cabinetului. Doar nu i-o fi fost teamă că mitropolitul Dariel îl va pune să-i sărute crucea aurită?!... Şi

dacă ar fi fost aşa, ce mare năpastă s-ar fi petrecut?! Dimpotrivă, legătura cu Dumnezeu s-ar fi întărit cu încă o împărtăşanie... Poate, preotul Gligore era grăbit, ca s-o lase pe soţia lui dragă şi scumpă care de-abia aştepta să-i ia locul în cabinetul mitropolitului Dariel...

Ah, şi aici se vede cît de înţelept este Dumnezeu şi cum le potriveşte el pe toate ca să fie bine pentru fiecare!...

Capitolul 4
Porumbelul întotdeauna a adus împăcarea şi buna dispoziţie între oameni

De cîtva timp preotul Gligore Draconu îl părăsise pe mitropolitul Dariel. În biroul neoval din falnica mitropolie, Dariel privea în adîncul gîndurilor şi simţurilor sale creştineşti. Prea se afla în graţiile lui Dumnezeu ca să nu socotească pe cinstite că toate i se cuvin. S-a rugat îndelung de Dumnezeu şi de un rob de-al său să-i fie trimisă preoteasa Săndica Draconu spre spovedire şi împărtăşirea unor trebuinţe duhovniceşti. De cîte ori se întîlnea cu preoteasa Săndica, i se părea că ar fi destul de ispititoare în mişcările şi în vorbele ei calme. Ce-ar fi s-o mărturisească puţin ca legătura cu bărbatul ei să fie mai trainică?!

Preoteasa Săndica Draconu s-a înfăţişat cu supuşenie şi drăgălăşenie în uşa de la biroul neoval.

- Mi s-a părut că m-aţi chemat, Înaltule...

- Aşa a orînduit bunul Dumnezeu, doamna mea... Cu sănătatea cum o mai duci?... Cu vorbele de la drepţii noştri credincioşi cum mai stai?

- Mulţumesc frumos de întrebare. Tocmai am sosit de la Dondoşani... Nu ştiu pe unde a umblat Gligore al meu astăzi... Tare vrednic mi se pare a fi Gligore al meu să devină din nou protopop... Să-l urcaţi, Înaltule, în funcţie, că merită. Vă este devotat trup şi suflet.

- Dar cu Hucilan Meonte cum rămîne? Îi crapă măseaua să rămînă protopop încă un veac. Dar şi cuscrul vostru, Vezenteu, numai de asta îmi povesteşte întreaga zi. Cred că în curînd îi voi da un bobîrnac lui Meonte ca să-i facă loc lui Gligore al tău.

- O, da, ar fi o faptă măreaţă să-l înscăunaţi ca protopop pe soţul meu drag. Eu vă sfătuiesc să vă cam grăbiţi. Fierul trebuie bătut cît e fierbinte...

- Bine-bine. Să nu pierdem vremea şi să-ţi deşir un vis frumos pe care l-am avut astă noapte. Eu, chiar şi cînd sforăi, tot la Dumnezeu îmi zboară gîndul. Se făcea că Sfîntul Duh m-a transformat într-un porumbel alb care s-o vestească pe Fecioara Maria că a rămas însărcinată cu pruncul divin. Nu doar s-o vestească... chiar s-o lase... mă-nţelegi... că aşa spune la Biblie... că porumbelul ar fi... ca un fel de purtător de sămînţă dumnezeiască... pentru

nevinovata Maria... ca din pîntecul ei binecuvîntat să se ivească salvatorul omenirii, Domnul nostru Iisus Hristos... mă-nţelegi...

- Ce vis înălţător aţi avut, Înaltule! Înseamnă că Dumnezeu vi l-a trimis.

- Aşa am chibzuit şi eu. Ţi-aş propune, sper că nu îndrăzneşti să mă refuzi, o colaborare pentru a pune pe picioare acest vis ceresc.

- Mai lămurit oleacă, Înaltule...

- Să fii în aceste momente solemne Fecioara Maria.

- Cum?!!

- Dacă te revolţi, îl trimit pe Gligore al tău la vreo mînăstire ca pe ultimul călugăr răpciugos.

- Dar, Înaltule, am jurat pe la icoane că nu voi proceda niciodată astfel...

- Jurămintele tale nu se referă şi la mine, mitropolitul Dariel, de care Gligore al tău depinde pînă şi dacă îl las să respire. Am fost desluşit, coană preoteasă Săndica?!

- Acum, dacă tot mă hotărăsc să vă intru în voie, ex... ex... expuneţi-mi cum să procedez ca să mă conformez exigenţelor şi stan... stan... standardelor mondiale!...

- Aşa te vreau, supusă ca Fecioara Maria cea născătoare de Dumnezeu. Rogu-te, aşează-te în genunchi în faţa mea, ca Sfîntul Duh prin porumbelul său să-şi coboare privirea blîndă asupra creştetului tău.

Preoteasa Săndica Draconu a îngenuncheat cu seninătate şi inimă largă.

- Murmură, coană mare, o rugăciune, ca să avem amîndoi spor la fapta cucernică la care ne vom deda cu dragoste creştinească.

- Doamne Dumnezeule mare, ajută-i pe păcătoşii tăi să treacă şi prin aceste încercări tare plăcute ale vieţii lor!

Şi preoteasa Săndica a rămas cu gura larg deschisă în aşteptare... Mitropolitul Dariel a scos, de sub odăjdiile scumpe şi sfinţite de atîtea valuri nesfîrşite de slujbe, un porumbel cu creştetul chel, pe care l-a introdus în gura preotesei Săndica. Şi Săndica a dezmierdat capul şi gîtul porumbelului trimis de Sfîntul Duh, ba cu buzele, ba cu dinţii, ba cu limba, pînă ce porumbelul s-a îndurat să-şi lepede în gîtlejul femeii o divină şi lăptoasă licoare, semn că această faptă s-a săvîrşit cu acordul şi binecuvîntarea lui Dumnezeu-Tatăl în persoană.

Mai rămîne nelămurirea dacă acest porumbel va înclina balanţa în favoarea lui Gligore sau a lui Meonte. Fără îndoială că, în clipele ce vin,

porumbelul se va sfătui în taină cu mitropolitul Dariel asupra dreptei alegeri.

Şi blînda preoteasă Săndica Draconu s-a retras ca atunci cînd a sosit în cabinetul mitropolitului cu sfiiciune şi cu bună credinţă strămoşească... Şi aşa se cuvine să se poarte o destoinică şi neambiţioasă creştină în prezenţa celor care au legături mai intense cu Sfînta Treime...

Capitolul 5
Satisfacţia de a-ţi unge cu folos suferinţele trupeşti

În aceeaşi seară, mitropolitul Dariel a avut inspiraţia divină să-l mai cheme încă o dată pe protopopul Hucilan Meonte.

Şi Meonte a intrat în cabinetul mitropolitului. Şi linişte era în jur ca la un schit din creierul munţilor. Şi parcă se făcuse în cabinet o vreme însorită, caldă şi cucernică. Şi Dariel l-a poftit din priviri la o duioasă plimbare pe potecile luminoase ale credinţei strămoşeşti în căutare de tihnă şi de popas duhovnicesc. Cu închipuirea vor ajunge într-un loc cu brazi tineri şi deşi, care erau înconjuraţi de crengi înalte şi încurcate de zmeuriş. Dar bunul Dumnezeu a îngăduit ca în mijlocul acestui hăţiş să fie un mic otrocol, în care oameni evlavioşi au meşterit o masă din crengi pentru călătorii însetaţi de reculegere departe de lume şi de ispită.

Dînd cu mare atenţie în lături crengile, spinii şi alte obstacole pe care Diavolul în răutatea lui le-a scos în cale, Dariel şi Meonte au ajuns la masa cea de taină.

Mitropolitul Dariel l-a privit cu asprime pe protopopul Hucilan Meonte:

- Şi chiar nu vrei să te dezlipeşti de scaunul de protopop?!

- Mi s-a înfipt în suflet, Înaltule.

- Îl huleşti pe Dumnezeu cu aceste fapte nesăbuite! Nenorocitule!!

- Să avem iertare pentru o aşa vorbă groasă, dar toţi preoţii care au ceva funcţii sînt nişte păcătoşi?!

Mitropolitul Dariel s-a prefăcut într-un tigru cu aripi de hultan:

- Îndrăzneşti, scîrnăvie, să baţi şaua ca să pricep eu?! Nemernicule!!

Şi mitropolitul Dariel l-a înşfăcat de piept pe protopopul Hucilan Meonte.

- Te învăţ eu minte să te arunci cu vorbe porcoase la obrazul meu subţire! Îţi rup sutana de pe tine, Satană ce eşti! O să te întorci la tine în Dondoşani în zdrenţe ca un cerşetor! Dar ce vină are haina?! Arunc-o îndată de pe tine, că eşti nevrednic de ea. Ai spurcat-o, antihristule!

Protopopul Meonte cu umilinţă şi-a aruncat în iarbă şi fesul popesc şi sutana lui cea de toate zilele şi necazurile.

Dariel a urlat ca un descreierat:

- Atît, nesimţitule?! Celelalte bulendre de pe tine încă mai stau la locul lor?! Şi cămaşa, şi maieul, şi nădragii, şi chiloţii, încă nu au fost lepădate la porunca mea?! Vrei să ţi le smulg eu, nepricopsitule?!

Protopopul Hucilan Meonte s-a dezbrăcat complet şi aştepta resemnat pedeapsa divină.

- Îţi voi arde o chelfăneală, Hucilane, de-o să mă pomeneşti! Cu crucea asta de la gît o să te pocnesc peste poponeţul tău de protopop neascultător! Răstigneşte-te pe masă, rogu-te, pentru a primi fără crîcnire cele de cuviinţă.

Protopopul Hucilan Meonte s-a aplecat pe masă, lipindu-se cu pieptul de crengile noduroase din închipuirea celor doi bărbaţi. Cu mîinile date în lături ca o cruce a prins în palme capetele mesei.

- Prietene Hucilan, acum ce mai ai de dorit şi de povestit?!

- Aş îndrăzni să vă rog, Înaltule, ca de data asta să folosiţi mai multă alifie.

- Se face, băieţică.

Mitropolitul avea deja alifia pregătită. Şi mai avea la îndemînă şi instrumentul acela de împins alifia pînă în străfundul suferinţelor umane, care au fost trimise şi ele pe Pămînt cu mare dragoste de către Dumnezeu cel Atotputernic şi Atoateştiutor. Ba chiar şi iertător cu poftele lui Hucilan Meonte de a-şi păstra scaunul neatins. Desigur, că despre scaunul de protopop este vorba.

Capitolul 6
Preţuire nelimitată pentru creaţia celorlalţi

Iarăşi mitropolitul Dariel a rămas singur ca să cadă pe gîndurile lui creştineşti şi pe dorinţele lui foarte duhovniceşti. Înainte de a se urca în pat, a poftit să-i vadă pe cei doi Vezenteu, Lindia cu Belisarionul ei. Dacă mitropolitul Dariel îi aştepta, înseamnă că ei trebuiau să sosească. Asta, pentru că nimeni nu se putea opune voinţei lui Dumnezeu...

Lindia şi Belisarion, ţinîndu-se drăgăstos de mînă, au năvălit zglobii în cabinetul mitropolitului. Lindia a gîngurit fericită:

- Am întîrziat cumva, Înaltule?

- Vai, copiii mei, aţi căzut tocmai la vreme.

Belisarion s-a prosternat în faţa mitropolitului:

- Să ne trăiţi mulţi ani fericiţi, Înalt-prea-sfinţitule!

- Şi voi, dragii mei, ca să mă pot bucura în voie de iubirea voastră creştinească.

Lindia a şoptit cu ruşine destulă:

- Cu ce vă putem fi de folos, Înaltule?

- Mai că-mi vine să spun că am uitat...

- O, şi-am bătut atîta drum!...

- Dar Dumnezeu din ceruri îmi va reîmprospăta memoria...

- Doamne-ajută...

Belisarion a îngăimat cîteva cuvinte ca să se afle în treabă:

- Dumnezeu în marea lui bunătate va orîndui cele de cuviinţă pentru seara asta...

- Precum spui, băiete... A, mi-am amintit, dragă Lindia... Îmi este puţin dor de începutul omenirii... Unde nu se cuibărea ura...

- Oho, alte vremuri, alte moravuri, alte învîrteli...

- Şi m-am gîndit eu, mitropolitul vostru, să-i aducem în faţa ochilor, în carne şi oase, pe primii oameni... pe Adam şi pe Eva lui... Aveţi ceva împotrivă, dragilor?

Belisarion s-a grăbit să-şi arate slugărnicia:

- Se poate, Înaltule?! Porunciţi! Şi noi vom fi ca doi copii ascultători.

- Am chibzuit eu îndelung ca voi să jucaţi puţin teatru, adică să fiţi pentru cîteva minute bune Adam şi Eva... Am greşit cu ceva, Lindia dragă?!

- Nu am auzit pe nimeni că ar îndrăzni să vă reproşeze ceva. Eu cu atît mai mult.
- Aşadar, cine mai lipseşte din acest joc apostolesc?...
- Nu am prins tîlcul acestei întrebări... Şi doar mă consider o femeie isteaţă.
- Nici eu... Şi doar mă...
- Mă rog, tot eu să vă răspund, scumpii mei. Lipseşte din mica noastră piesă Dumnezeu... Ce propuneţi... ca să completăm afişul... haideţi... scormoniţi în mintea voastră... ei... un om... care să-l interpreteze... care să se dea drept Dumnezeu... eu l-am găsit... sînt chiar eu...
- Bravo, Înaltule, îmi stătea pe vîrful limbii...
- Şi mie... da, şi mie...
- Atunci, copii, să purcedem la treabă... Eu, Dumnezeu cel Atotputernic, am hotărît că degeaba am creat lumea cu stelele şi planetele, dacă nu este o făptură care să-mi poată admira lucrarea divină. Şi-am decis, am luat această hotărîre neapărat şi înţeleaptă pînă la al nouălea cer să fabric o arătare, mă rog, o fiinţă care să fie după chipul şi asemănarea mea. Ce frumos sună! Ca oamenii să se burice, şi să creadă că ar fi în ei o bucăţică de divinitate... Nu au decît să înghită asemenea gogoşi sfarojite... Unde rămăsesem?... Şi uite-aşa, eu, Dumnezeu, l-am plămădit pe Adam din lut, dacă nu m-a lăsat memoria. E rîndul tău, Belisarioane, să-ţi joci rolul...
- Ce rol, Înaltule?...
- Rolul lui Adam, flăcăneaţă.
- Şi ce trebuie să zic?...
- Să-i aduci mulţumiri fierbinţi lui Dumnezeu, care a fost creştin, chiar dacă pînă la creştinism au fost născocite şi alte religii.
- Înaltule, Dumnezeule mare, vă rog să primiţi recunoştinţa mea veşnică şi neclintită pentru faptul că m-aţi zămislit din bunăvoinţa dumneavoastră...
- A mers destul de... A mers...
- Răspunde-mi, Belisarioane, oare ce haine purta pe el Adam şi de la care magazine privatizate şi le procura?
- Era gol puşcă, Înaltule... Dumnezeule... O, nu...
- Iar eu zic că da...
- Vai, nu...
- Vai, da, Adame... Altfel te trimit în Iad... În Iadul de pe Pămînt... Executarea, Adame! Dezbrăcarea! Unu, doi! Unu, doi! Încă nu am hotărît că trebuie s-o nasc pe Eva, aşa că nu are cine să te ajute la scos bulendrele...

A intervenit cu fermitate şi cu zîmbetul îngeresc preoteasa Lindia:
- Dragul meu bărbăţel, hai, rămîi în p... în p... în pielea goală, mai ales că nu ai ce p... ce p... ce să arăţi.
Preotul Belisarion Silvan Vezenteu s-a dezangajat vestimentar cu fereală şi pudoare... Şi-a stivuit boarfele pe un scaun...
- Aşa e bine, Înaltule... Dumnezeule Atotputernic?...
Lindia s-a dezlănţuit într-un rîs gîlgîitor...
- O, că nu te-am văzut de multă vreme chiar în întregime golaş... Dacă aşa se prezenta Adam dinaintea sălbăticiunilor fioroase... acum îmi explic de ce nu a binevoit nici un tigru să-l mănînce... Să-i rămînă mădularul lui Adam în gît!...
- Gîndiţi-vă puţin, copii... Ce-i lipsea lui Adam?...
Lindia medita adînc:
- Lui Adam?... A, lui Adam?... Nu lui Belisarion... În cazul lui Belisarion, lucrurile sînt limpezi... Îi lipseşte ceea ce îmi este de trebuinţă mie cel mai mult... Dar lui Adam?... Ei, drăcie, Dumnezeule, lui Adam îi lipsea o femeie... Mii de trăsnete, toate jivinele au femelele lor, numai Adam să nu aibă decît două mîini, care şi acelea obosesc repede... Altă treabă... o femeie vine la casa bărbatului cu două mîini harnice, cu două picioare neastîmpărate, cu două fese jucăuşe, cu doi sîni săltăreţi, cu doi ochi învăpăiaţi... o, vai, doar cu o singură gură... cu care să vorbească... cu care să mănînce... cu care...
- Eu, Dumnezeu Atoatefăcătorul, am constatat că Adam nu are muiere... Şi i-am făcut-o... Pentru că am găsit şi soluţia... Am smuls o coastă... care s-a refăcut la loc... şi din coasta lui Adam am croit-o pe Eva... care şi ea este după chipul şi asemănarea mea, mai puţin sexul... Iată, Adame, îţi îngădui să-ţi alegi nevasta... Ai şi de unde acum... Dacă te hotărăşti greu pe care s-o alegi, ţi-aş propune-o pe asta... Eva să-ţi fie nevastă credincioasă şi să nu te înşele cu alt bărbat. Asta mi-i porunca divină... Am zis-o! Ce mai aştepţi, Adame?! Ia-o în primire!
- Ce să fac, Înaltule, Dumnezeule?!...
- S-o admiri... s-o mîngîi... să-i vorbeşti frumos... s-o dezbraci... că nici Eva nu purta veşminte... Curaj, Adame...
Lindia s-a apropiat de Belisarionul ei:
- Iubitule, ştiu că-ţi sînt dragă... de aceea imaginează-ţi că sîntem singuri... ca la începutul omenirii... că Dumnezeu ne binecuvîntează dragostea... Iar tu plesneşti de fericire...

- Nu pot, Lindia...
- Fă-o pentru mine...
- Nu pot să te strig "Eva"...
- De ce?
- Pentru că nu ştiu decît numele tău. Nu găsesc alt nume de femeie prin mintea mea...
- Cheamă-mă cu... cu "femeie"... Sînt femeia ta, Adame...
- Nu-mi spune "Adam"!
- Dar cum?
- "Bărbate"...
- Bine, bărbate... nu te opri... Admiră-mă... mîngîie-mă...   dezbracă-mă...

Privind ca la o icoană, Belisarion şi-a ridicat mîinile nesigure spre fruntea Lindiei. Glasul lui stins de-abia îşi făcea loc spre colţul buzelor:

- De-ai şti, femeie, cît te-am căutat prin singurătăţile mele!... În zadar, Soarele încălzeşte ziua de la răsărit la asfinţit, dacă nu-ţi pot atinge fruntea cu degetele... şi dacă nu-ţi pot adulmeca părul... Luna poate să-mi coboare pe pervazul ferestrei, că eu nu-mi voi dezlipi privirea de ochii tăi... Ţi-am furat cu sufletul îndrăgostit şi seninătatea ochior, şi mînia lor mocnită... Am fost un culegător de gene... fără să mă observi... ca să nu-ţi tulbur gîndurile... ca să nu-ţi încurc simţurile... Ochiul tău a adunat şi a risipit cu mărinimie frumuseţea şi cuminţenia lumii. Eu, nevrednicul, am profitat... Chiar dacă îmi vorbeşti cu asprime sau în batjocură, din gura ta se revarsă dezmierdare şi vindecare... Buzele tale mi-au spus că sînt fericit că te-am întîlnit... Dinţii tăi m-au prins ca să mă ţină strîns de tine... Limba ta picături de miere frămîntă... Cîtă blîndeţe... cîtă gingăşie tăcută... cînd eu îţi desfac nasturii de la bluză... cînd îţi scot sutienul... ca să slobozesc ca acum... ca şi cum am fi la începutul lumii... să salte în lumină sau pe întuneric sînii tăi... pe care îi sărut... îi adulmec... îi strîng în palme... mă pierd între ei... Minune dincolo de vreme sînt sînii tăi... Mă îndepărtez de ei de teamă să nu te plictisesc... În genunchi îţi cad... ca să fiu mai aproape de mijlocul tău, de coapsele tale... Te dezgolesc... îţi scot fusta... îţi scot... ca tu să fii femeie în ochii mei, în braţelel mele... Acum complet goală, îmi apari şi mai îmbrăcată cu florile şi parfumurile unei cîmpii după o ploaie călduţă de vară... Nu merit nici gleznele... nici tălpile să ţi le sărut... aşa eşti de frumoasă... şi cumsecade... şi gingaşă... şi duioasă... Iubito, te iubesc cu toată iubirea mea... numai pe tine te-am iubit de la facerea lumii... Şi te voi iubi pînă la sfîrşitul lumii... numai pentru tine trăiesc... ca să te privesc... să

te admir... să te mîngîi... să mă cuprind de tine... de tot ce e al tău... Am uitat cum mă cheamă, femeie... Şopteşte-mi la ureche numele meu, ca să mă obişnuiesc cu mine... ca să ştiu că eu te iubesc... că încă nu sînt în întregime, cum aş dori să fiu, în trupul şi în sufletul tău. Plîng şi îţi sărut gleznele... Şi-ţi mulţumesc că exişti... ca şi eu să pot trăi...Şi nimic nu ai făcut rău pînă acum, şi nici de acum înainte care să mă întristeze şi să mă îndepărteze de tine. Femeie, iartă-mă că te iubesc atît de mult!

Şi Belisarion s-a ridicat ştergîndu-şi lacrimile. A început să se îmbrace cu mişcări domoale, nepăsător la cele din jur. Lindia, în tăcere şi înduioşată, şi-a acoperit goliciunea.

Belisaron şi Lindia, complet echipaţi, s-au retras fără o vorbă de rămas bun.

Liniştea de început de lume s-a pogorît în cabinetul mitropolitului Dariel. Apoi Dariel s-a dezlănţuit cu toate neîmplinirile, coşmarurile şi bătăturile lui de slujitor al minciunii găunoase:

- Fie că vreţi, fie că nu vreţi, eu mi-s Dumnezeul vostru în acest colţ de lume!! Şi o să vă joc pe degete pînă o crăpa rînza în voi, guguştiucilor! Mi se rupe în cot de sentimentele voastre nobile!! Belisarioane, poţi s-o adori pe Lindia, ea tot o tîrfă rămîne! Şi mă voi tăvăli cu ea de cîte ori voi pofti! Nu există frumuseţe! Nu se află pe nicăieri bunătate! Pînă şi cerul a fost părăsit de către Dumnezeu! Şi-l umplu eu, copii! Cu ambiţiile mele! Cu plăcerea mea de a subjuga oamenii! Cu durerea de a strîmba destine! De a schimonosi gîndurile altora! De a călca pe sentimentele prostimii! Toată suflarea să se închine la mine! La frumuseţea mea! La deşteptăciunea mea! La cultura mea! La puterea mea de creaţie! O, cît de curînd voi fi primit cu onoruri militare în semeaţa şi troglodita Academie şi atunci voi lupta cu înverşunare sporită de partea monumentalei şi imbecilei scrieri cu Î din A şi Sunt! Precum Dumnezeu am procedat cu mine! Din nimic m-am ridiccat mitropolit! Eu sînt creaţia mea! Şi pe unde mă preumblu eu, ceilalţi să dispară, pentru că nu reprezintă nimic faţă de mine! Auzi, Dumnezeule mare, la ce s-au gîndit amărîţii din Dondoşani?! Să-l picteze pe Eminesco al lor în biserica unde a fost botezat?! În Dispenia?! Dacă am fost pictat eu în toată măreţia şi smerenia mea, cum să mai încapă lîngă mine Eminesco? A fost o blasfemie la adresa mea! Şi am îndreptat-o în grabă! Am dat ordin să fie ras Eminesco de pe pereţii bisericii Dispenia! Şi toţi au făcut în nădragi de frica mea! Şi episcopul Calindic, cel înalt ca bradul, alb ca varul... şi molîu ca o... molie... Şi protopopul Hucilan Meonte, care s-a trezit să bîibîie

că nu este o pictură canonică... Şi primarul... şi prefectul... Pe toţi îi am la degetul cel mic... Le dau o palmă peste botic de cîte ori vreau eu... Şi la toată urma, cine-mi este Eminesco?! Unii zic că ar fi cel mai mare poet... Poet pe mă-sa pe gheaţă! Nişte mîzgîlituri... Şi s-au găsit nişte proşti să le admire... Poezii de doi bani găuriţi de te apucă greaţa cînd le citeşti. Nu era de suportat să împart peretele bisericii Dispenia cu un amărît ca Eminesco?! Şi indivizii aceia fără minte... care nici nu au avut curajul şi obrazul să-l apere pe Eminesco de mînia mea de răzuitor... zic că îl aniversează pe acest poeţel fără valoare de două ori pe an... Şi mă invită cu ploconel pînă în pămînt şi pe mine... Şi mă duc... Numai de-al dracului... Şi chiar ţin o cuvîntare avîntată despre Eminesco în biserica Dispenia... unde a fost botezat individul ăsta... Şi simt o aşa de mare satisfacţie să mă întorc şi să mă expun ca ultimul criminal la locul faptei lui scîrboase, mîrşave şi laşe... Fiindcă Dumnezeu, chiar dacă nu există, a fost înlocuit de mine... Şi lui Dumnezeu îi sînt îngăduite toate fărădelegile, pentru că el face şi desface legea... Îl urăsc pe Eminesco!! Mă striveşte Eminesco!! Mă sufocă!! Dar eu, ca Dumnezeu, le-am arătat tuturor prostovanilor că nu-mi pasă de Eminesco!! Şi mi-o arăt şi mie de cîte ori simt nevoia.

Şi mitropolitul Dariel a scos din sertar o carte de poezii scrise de Eminesco. A sprijinit-o în batjocură pe masă de o cruce de aur bătută cu pietre scumpe. Şi-a suflecat sutana pînă la brîu. S-a descheiat la pantaloni, de unde şi-a scos mădularul în bună dispoziţie. Şi a început să-l frece în faţa cărţii lui Eminesco.

- Na, Eminesco! Poet de valoare, hai?! Eşti un fir de nisip în comparaţie cu mine! Eu pot să fac de toate... în afară să scriu poezii!... Priveşte-mi organul!... Vreau să te scuip cu el direct între ochi, ca să te învăţ minte să mai scrii poezii!...

Şi mitropolitul Dariel s-a ţinut de cuvînt. I-a stropit lui Eminesco chipul de pe cartea lui de poezii. Desigur că stropitul a fost executat cu sămînţa lui divină de mitropolit.

- Dar ce crezi tu, bă Eminesco?! Că meriţi sămînţa mea?! Nici pe asta n-o meriţi, hoţomane! Şi atunci ce voi face?! Nu ai ghicit, şarlatane, ce-mi ştirbeşti gloria şi măreţia! Da! Îmi voi linge şi-mi voi înghiţi sămînţa! Ca să crăpi tu de necaz! Eminesco!... Nimic nu-ţi las, jigodie de poet!...

Şi mitropolitul Dariel a ras cu dinţii, cu limba, cu buzele, cu barba şuvoiul de sămînţă de pe cartea lui Eminesco.

Poftă mare, mitropolitule Dariel! Se vede cu prisosinţă că nu există nici un Dumnazeu prin cer! Altfel te-ai fi înecat în sămînţa ta, Antihristule!!

Partea a IV-a
Nimic necuviincios nu am găsit în sufletele şi în faptele noastre

Capitolul 1
Ce uşor îşi taie raţiunea cale împrejurul legendelor adormitoare!

În biserica de pe Uliţa Dezbinării cu numele de adîncă evlavie "Cuviosul Paraschiv", sfînta slujbă de duminică s-a spart de cîtva timp. Dreptcredincioşii s-au împrăştiat ca potîrnichile pe la casele lor pentru îndestularea trupului, fiindcă sufletul le-a fost hrănit cu prisosinţă de cuvîntările avîntate, de gesturile cucernice şi de ochii blînzi şi miloşi ai preotului Gligore Draconu.

Au rămas în tot otrocolul bisericii numai cei ai casei: Gligore, Săndica, Lindia şi Belisarion. Erau surîzători şi satisfăcuţi că prostimea iar le-a cumpărat minciunile răsuflate.

Gligore şi-a împreunat mîinile pe piept în smerită reculegere:

- Cum vin bieţii oameni să se roage cu bănuţul în dinţi!... Se roagă fără să ştie dacă cineva le înregistreză vorbele aşa cum m-am obişnuit eu de cîteva decenii bune.

Belisarion încă nu s-a obişnuit să înjure în biserică:

- Păcătuieşti, tată-socrule, că te îndoieşti de existenţa Sfintei Treimi...

- Numai proştii şi zărghiţii mai cred astăzi în Dumnezeu.

- Dar noi pe cine slujim?

- Pe Dumnezeul nostru...

- Vezi, tată-socrule, că există Dumnezeu...

- Ba chiar şi Sfînta Treime, băiete. Poate vrei să ştii care este pentru preoţi Sfînta Treime?

- Bănuiesc că aceeaşi pentru toată lumea.

- Tu care nu bănuieşti pe nimeni... îţi dai cu bănuielile... Află, ţîncule, că pentru tagma noastră preoţească, Sfînta Treime este alcătuită din: Averea,

Puterea şi Muierea. Desigur că este vorba de muierea altora, că de a noastră ne-am săturat ca şi cum am fi păscut o săptămînă încheiată numai troscot.

- Sst, să nu te audă mama-soacră!

- Uite, fleoşc! În probleme de dreaptă credinţă strămoşească, nu am nici un ascunziş cu acritura de nevastă-mea.

Coana preoteasă Săndica a zîmbit înţelegătoare:

- Aşa e bărbatul meu spurcat la gură... ca un fund de vacă... Dar încolo... e tot aşa... Ascultă-l, generică, ascultă-l, că ai multe lucruri folositoare de învăţat pentru viaţa asta a noastră cea amărîtă şi plină de griji!... Of, măiculiţă!...

Lindia a tăcut pînă acum fiindcă a oprit-o buna cuviinţă:

- Tăticuţule, nu-mi speria bărbatul! El chiar crede în existenţa lui Dumnezeu... Fericitul...

- Tot ce scrie în Biblie este sfînt şi adevărat pentru mine...

Gligore rînjea în barbă:

- Şi de ce mă rog frumos nu aplici toate poruncile lui Dumnezeu din Biblie?

- Le-am îndeplinit pe toate...

- Oho, înseamnă că nu ai citit Biblia... Ai frunzărit-o... ca mine... dar mie nu-mi este de nici un folos... pentru că am Biblia vieţii în cap. Ia, răspunde-mi, flăcăneaţă, eşti tăiat împrejur?

- Nu, pentru că în dreapta noastră credinţă nu se obişnuieşte.

- Dacă nu practicăm tăiatul împrejur care este poruncit de către Dumnezeu, înseamnă că nu beneficiem de o credinţă dreaptă...

Lindia, ruşinoasă, a ridicat două degete:

- Dragi părinţi, mă interesează problema. Vreau clarificări. Ce înseamnă să fii tăiat împrejur? Eu pînă acum am înţeles că în jurul unui om se sapă un şanţ cu hîrleţul.

Gligore a dat semne de nervozitate:

- Fetiţa mea, nu fă de zor pe proasta în mohor!

- Eu sînt liberă să fac pe proasta, aşa cum dumneata, scumpul meu părinte, eşti liber să faci pe deşteptul... cu mine... nu ştiu dacă o să ţină aţa... dar asta-i altă poveste... Doresc urgent precizări suplimentare în legătură cu tăiatul împrejur... Se aude, tataie?!... Vreau să mă lămuresc dacă eu sînt tăiată împrejur...

- Măi Săndico, fata asta a noastră mă scoate din ciubote! Explică-i tu ce înseamnă tăierea împrejur!

- Ai căpiat, Gligore?! De faţă cu ginerele nostru care este mai sfios ca o fată mare?! Să-i explice el, dacă-i dă mîna! Chiar aşa, Belisarioane, instruieşte-ţi nevasta! Poţi să foloseşti şi material didactic, că eu mă întorc cu spatele.

Belisarion s-a înroşit pînă în vîrful unghiilor:

- Lindia, te rog frumos... nu aici... îţi explic acasă...

- Dacă tăierea împrejur este poruncită de Dumnezeu... atunci locul cel mai potrivit ca să mă luminez este în biserică... Dă-i drumul...

- Pe scurt... bărbatul are un organ...

- Numai unul? Ce păcat! Ce e acela organ?

- Organ... organ... da... da... organul bărbătesc...

- La ce foloseşte?... E bun de mîncare?...

- După ce se trage pielea dincolo de capăt, se taie...

- Ce se taie, iubitule?

- Pielea... Se numeşte prepuţ...

- Cum, bărbăţele?... Prepuţ?!... Adică înainte de a cădea în puţ cu puţă cu tot?!... Dacă am înţeles eu bine după ce-ţi tai prepuţul, rămîi cu prepuţul în mînă...

- Nu, că ţi-l taie altul... în cadrul unui ritual religios...

- Tot un drac, Doamne-iartă-mă, individul cu tăiatul rămîne cu prepuţul în mînă... Şi ce face cu el?...

- Se depunea pe vremuri ca ofrandă către Dumnezeu...

- Adică îl hrănea pe Dumnezeu cu prepuţul... Vai, ce gusturi mai are şi Dumnazeu ăsta!... Iubiţel, vino să-ţi şoptesc o întrebare la ureche, să nu audă heruvimii de pe pereţi. Dar Iisus Hristos a fost tăiat împrejur?!!

- M-ai asurzit, Lindia dragă... Da, a fost tăiat împrejur...

- Bravo lui... Dar ce s-a făcut cu prepuţul lui Iisus Hristos?...

- Se păstrază în racle aurite în şapte biserici şi mînăstiri...

- Doamne sfinte, Hristos a avut şapte pre... puţe?! Mînca-l-ar mama de Fiu al lui Dumnezeu-Tatăl! Aşa dotare dumnezeiască mai zic şi eu!... O, ce de amoruri de rîsul dracilor cred că încingea Iisus Hristos!... Gata, vreau să mă întîlnesc cu Hristos în Rai, în Iad... nu are importanţă locul... O, la, la, şapte pre... puţe!... Nu am eu atîtea găuri disponibile... O să fie o îngrămădeală de pre... puţe la fundul meu!... Dar, mă rog frumos, voi, bărbaţi ticăloşi, de ce nu v-aţi tăiat împrejur după exemplul lui Hristos?!! Mă angajez să duc la bun sfîrşit porunca lui Dumnazeu. Vin cu un cuţitoi de la măcelărie, şi tai împrejur întreaga familie. Şi pe tata, şi pe bărbatul meu, şi pe mama, şi pe

soră-mea Floxana, şi chiar şi pe mine... fir-ar mama dracului de credinţă divină pe care n-o respectaţi voi, boaite creştine nespălate!...

Preotul Gligore şi preoteasa Săndica chicoteau fericiţi că ginerele lor avea obrazul cu toate culorile curcubeului pe el.

Capitolul 2
Palma frăţească întăreşte încrederea în izbînda îndelung aşteptată

Cînd veselia era în toi, lui Glogore i-a îngheţat zîmbetul într-un colţ de gură.

- Vă las pentru cîteva clipe, copii, doresc să mă reculeg împreună cu un oaspete foarte drag.

Oftînd de mulţumire, preotul Gligore, după ce a mai aruncat o privire evlavioasă către icoane, s-a retras în altar. Fiindcă dorea să fie cu inima curată, Gligore îşi adăpostea într-un colţ de altar o sticlă cu agheazmă, din care mai degusta ca tot omul încălzit de credinţa cea adevărată în Dumnezeu.

Dar uşile împărăteşti de la altar au fost izbite cu voinicie, şi în prag a apărut cu ochii bulbucaţi ca de broscoi îndrăgostit chiar protopopul Hucilan Meonte.

- Domnul cu tine, jigodie de popă împuţit! Nici în altar nu renunţi la îndeletnicirea diavolească a suptului?! Eşti un nemernic şi jumătate!!

Preotul Gligore Draconu era prea hîrşit prin tot felul de potlogării, ca să mai fie impresionat de o înjurătură popească.

- Doar un nemernic şi jumătate mă prezint, prea-cuvioase protopoape?! O, şi eu care credeam că mă înfăţişez dinaintea ta ca o şleahtă de draci. Hai, trage şi tu o înghiţitură din vinişorul acesta adus din ţări străine!

- Cît o să mă mai sapi, porcane, pe lîngă mitropolitul Dariel?!

- Scumpel protopopel, răspunsul este la mintea oricărui cocoş nătîng, dar nu şi a ta. Te lucrez pe toate părţile pînă te alung din scaunul de protopop, ca să rămînă liber pentru poponeţul meu. Chiar nu vrei să sugi o picătură din sticloanţa asta? Atunci să-mi...

Protopopul Meonte, scos din ciubote, din papuci, din ţîţîni, a lăsat deoparte orice diplomaţie subţire, şi l-a izbit cu genunchiul pe Gligore în biluţele atîrnătoare. Gligore a strîns din dinţi şi a şuierat:

- Hristos a înviat! Mi le izbişi, frate, cu sete, de era să ţi le ofer pe tavă ca scrob.

Şi Gligore l-a pocnit pe Meonte cu pumnul în acelaşi loc de facere de bine pentru atîtea femei dornice de giumbuşleli şi închinăciuni repetate.

- Adevărat a înviat! Frate Gligore, dar ai o mînă grea şi voinică, nimic de zis. Ţi-aş mai arde vreo două, dar ce e prea mult strică.

- Şi mai există şi primejdia, frate Meonte, să ne şi placă. Şi atunci s-a terminat cu lupta pentru scaunul de protopop, noi fiind ocupaţi cu ciocnitul ouălor. Nu ar fi vreo încălcare a poruncilor lui Dumnezeu, dar din prea mare dragoste către acelaşi Dumnezeu nu ne-am putea ţine gura şi s-ar afla prin tîrgul nostru. Aşa că îţi urez să ai dantură tare şi spate moale, ca să nu-ţi scape scaunul printre degete.

- Gligore nesuferitule, îţi doresc să-ţi crape fierea în tine, că m-am săturat de şopîrlelile tale!

- Dacă ai avea puţină minte, mămăligă ce eşti, te-ai da singur deoparte din calea mea, ca să nu fiu nevoit să te aranjez urît pe toate părţile. Îmi cazi tu în mînă, cîrpă de şters bocancii voi face din tine! Hai, acum, du-te întru Domnul, că nimic bun nu se întrevede pentru soarta ce ţi-o chemi în ajutor cu nerozia ta de popă zăpăcit!

- Rămîi cu Domnul, drac împieliţat şi bandit ordinar!

Protopopul a pleacat furios, pe cînd Gligore şi-a înecat ultimele înjurături în agheazma personală din altar. Apoi a traversat cu paşi măsuraţi biserica ieşind în prag în căutare de cer senin deasupra capului şi de viitoare fărădelegi ce colcăie în inima lui de cîine turbat.

Dumnezeu era tare mulţumit că slujitorii săi se înţeleg minunat şi nu-şi crapă capul cu toporul în altar. Deşi ar fi dorit-o din tot sufletul lor de creştini adevăraţi ce se închină la Iisus Hristos, care se ştie prea bine că este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Capitolul 3
Poveştile minunate se preling din cer cu dezlănţuită voioşie

Şi se foiau fără nici o treabă prin biserică trei suflete cucernice: preotul Belisarion Silvan Vezenteu, soacră-sa Săndica Draconu şi scumpa sa soţie Lindia. Se aflau în aşteptarea revenirii marelui preot, părinte şi soţ Gligore Draconu.

Lindia nu a mai suportat prelungirea clipelor de reculegere şi a susurat cu multă cuminţenie:

- Ce-ar fi să nu mai pierdem vremea ca nerozii şi să mai ardem o rugăciune înfocată către Sfînta Pătrime...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu s-a oprit brusc din sărutările către icoanele de pe pereţi:

- Ce-ai zis, draga mea?...

- Am zis şi eu, ca păcătoasa, vai, ce exigentă sînt cu mine, am zis să preamărim Sfînta Pătrime.

- Te rog, Lindia, nu mai începe iar cu blestemăţiile tale!...

- Trăiască Sfînta Pătrime! Ei, na, s-a dărîmat biserica pe mine... Te pomeneşti, iubitule, că ai dat şi tu în doaga ateismului şi nu mai crezi în Sfînta Pătrime! O, dacă e p-aşa, să ştii că iau măsuri severe ca să nu se răspîndească microbul deşteptăciunii şi prin capul tău...

- Există o Sfîntă Treime!

- Ian-auzi, frate?! Şi din ce este alcătuită Sfînta asta Treime?

- Parcă n-ai şti...

- Eu acum habar nu am de nimic. Informează-mă tu! Nu te codi!

- Păi... după cum se cunoaşte... Sfînta Treime... este alcătuită din Dumnezeu-Tatăl, Dumnazeu-Fiul şi Sfîntul Duh...

- Dar unde este Fecioara Maria în combinaţia divină?

Coana preoteasă Săndica, deşi mustăcea de plăcere privind la isteţimea Lindiei, nu dorea să se întindă coarda în biserică de teamă să nu i se rupă elasticul de la chiloţi de atîta voie bună.

- Astîmpără-te, Lindia, nu-l necăji pe Silvan! Aşa sînt unii preoţi, chiar cred cu sinceritate şi prostie în existenţa lui Dumnezeu.

- Lasă-mi-l, mamă, pe mîna mea, că am un chef grozav să-i frec ridichea, ca să nu mai sărute ca ultima babă cloanţă icoanele afumate. Silvane, de ce Fecioara Maria a fost alungată de Dumnezeu-Tatăl şi nu a hotărît să facă şi ea parte din Sfînta Treime... Pătrime... tot un drac?!... Şi Dumnezeu privea femeia cu dispreţ şi nu-i îngăduia ca şi astăzi să păşească în altar, ca fiind un obiect spurcat... e vorba de femeie...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu a căzut în genunchi dinaintea icoanei ce o înfăţişa pe Fecioara Maria ţinînd în braţe pruncul sfînt.

- Iart-o, Maică Prea-curată, pe nevastă-mea că nu ştie ce spune!

- Silvane, vinovat eşti tu pentru rătăcirile mele eretice... era să zic erotice... dar, mă rog, gura păcătosului numai adevăr grăieşte... Învaţă-mă, iubitule, şi-ţi promit că nu voi mai greşi în veci faţă de dreapta noastră credinţă... Te ascult, scumpule, cu sufletul în dantură... Uite, explică-mi cum s-a dat Dumnezeu-Tatăl în dragoste cu Fecioara Maria ca să-l zămislească amîndoi pe Iisus Hristos!... Unei femei să nu-i bagi niciodată pumnul în gură! Dacă te consideri bărbat, bagă-i altceva! Şi astfel, veţi fi amîndoi destul de satisfăcuţi!

- Te implor, mamă-soacră, opreşte-o pe Lindia să mai vorbească!... Ajunge cu siguranţă în Iad...

- Dragul meu ginerică, nu-i aşa că nici acolo nu vrei să te desparţi de Lindia mea?...

- Nu în Iad, mamă-soacră...

- Dar unde, Silvane băiete?...

- În Rai... De aceea am trudit atîta ca să devin preot... Vreau să ajung în Rai... şi să trăiesc o veşnicie lîngă soţia mea... O să mă rog cîte trei ore în plus în fiecare zi de bunul Dumnezeu ca să-i ierte vorbele şi faptele... Ah, Dumnezeule mare, ascultă-mi ruga fierbinte...

- Mămicuţă dragă, ştii cum îmi imaginez eu întîlnirea lui Dumnezeu cu Fecioara Maria?!...

Preotul Belisarion Silvan Vezenteu a început să lăcrimeze

- Nu mai pot să te ascult... Îmi astup urechile cu palmele...

- Mami, mami, uite ce poveste frumoasă mi-am imaginat! Şi nu te superi pe mine?! Nu-i aşa? Că sînt o fetiţă cuminte... Şi nu-ţi vei astupa urechile... Mami, mami, numai ce-mi închipui cum s-a dat în dragoste Dumnezeu cu Fecioara Maria, că mă şi ud toată...

- Lindia, sfîrşeşte îndată cu joaca asta de copii nerozi!...

- Şi cum vă povesteam, dragii mătuşii, lui Dumnezeu cel Atotputernic i s-a făcut de hîrjoană cu o femeie arzoaie...

- Parcă au intrat dracii în tine...

- Şi s-a schimbat într-un flăcău voinic... Era pe înserate... Cred că era blond din pricina razelor ce-i înconjurau chipul divin... Şi a zărit într-o cameră o femeie singură ce privea gînditoare stelele. Şi a intrat Dumnezeu în conversaţie cu domniţa... "Ce faci, mîndră femeie?" Fecioara Maria l-a măturat cu privirile şi i-a cîntărit bărbăţia. "Îmi vine să mă regulez şi în urechi, dar nu am cu cine... chiar dacă sînt frîntă de ostenită... de-abia am izbutit să-i adorm pe cei doi băieţi ai mei." "O, femeie, ai doi fii, să-ţi trăiască! Cum îl cheamă pe primul născut?" "Iacob." "Dar pe al doilea?" "Iacob." "Fir-ar al dracului, tot Iacob?!" "Unii mă comentează că nu m-a tăiat mintea să le pun nume diferite, dar eu am procedat cu vicleşug... Dacă, Doamne-ajută, îmbrăţişează unul sau amîndoi, sper că amîndoi, meseria rentabilă de hoţ... şi este bănuit... celălalt aduce martori gîrlă... că nici nu a călcat pe la locul operaţiunii de procurare a materialelor." "Şi pe tine cum te cheamă, femeie frumoasă ca Luna şi ispititoare ca un măr pîrguit?" "A, înţeleg, trecătorule, că ţie îţi place preludiul mai îndelungat... În loc să te arunci pe mine şi să mă regulezi în toate găurile... Fie... Mă cheamă Maria..." "Permite-mi, dragă Maria, să mă recomand... Sînt Dumnezeu din cer... Atotputernic... Atoateştiutor... Atoatecreator... Eu am făcut lumea..." "Hai sictir, ţîcnitule!! Dacă ai făcut lumea, înseamnă că m-ai făcut şi pe mine... şi atunci nu poţi s-o pui cu mine că înseamnă că-ţi sînt fiică... Valea... Du-te de la patul meu, nebunule!... Înţeleg preludiul poetic, dar cu anumite limite... I-aţi tălpăşiţa, străine!" Dumnezeu era încurcat, nu ştia pe unde să-şi scoată cămaşa... A oftat Dumnezeu din toţi plămînii de s-a stîrnit o furtună de nisip în Deşertul Sahara. A dat Dumnezeu să plece de la fereastra Mariei... Dar Mariei prea îi ardea de tăvăleală ca să-i scape o aşa bucăţică bună de bărbat... "Drumeţule, sper că nu eşti violent... Că nu mă muşti ca să rămîi cu peticul meu întreg în gură... Că nu mă baţi... Că nu mă legi cu picioarele în sus de grinda casei... Ei, dacă nu eşti violent... putem relua dialogul nostru constructiv... Te ascult, bărbate... Cine spuneai că-mi eşti?..." "După cum am avut plăcerea să mă prezint... sînt Dumnezeu..." "E bine, e bine... Ce să-i faci... Căldurile de afară cînd se combină cu cele din interior provoacă nişte păreri de te apucă deranjamentul... E bine... e bine... Să continuăm... că tare mă încinge la pitulice..." "Din momentul acesta, din divina mea decizie, nu mai eşti simplu Maria... Eşti Fecioara Maria..."

"Fecioara Maria cea lărgită... Dă-i înainte... Nu contează că am înghiţit cîmpii întregi de scule răsculate... Dă-i înainte..." "Şi tu îl vei naşte pe Fiul meu... pe Dumnezeu-Fiul..." "Începe să-mi placă... Tot am rămas borţoasă... Am ieşit nopţile trecute la o plimbărică printre tufani cu trei băietani... mănţelegi... să culegem... da, ce să culegem noaptea cu Luna în nori... da, să culegem clipe de plăcere... şi m-au călărit vreo treizeci... mă rog... am cîştigat şi eu un ban acolo... oh, ce bine a fost... m-am simţit şi eu femeie peste tot... Bravo, Dumnezeule, mi-ai oferit o idee... nu ştiam pe cine să dau vina că este tatăl copilului... s-a rezolvat... Va fi de rîsul lumii... Tatăl copilului răpănoasei şi tîrfei Maria este Dumnezeu din ceruri... Mă bazez, ca şi tine, pe prostia oamenilor... Hai, nu mi-o tragi odată?!! Cum o ai? Scoate-o la vedere!" Dumnezeu a păşit pe fereastră ca pe un snop de raze şi a aterizat în faţa Mariei. Dumnezeu şi-a scos cămaşa şi nădragii... mi se pare că umbla desculţ... de unde opinci... costau o avere pe vremea aceea... "Află, neprihănită Maria, că acest mădular al meu se numeşte Sfîntul Duh." "Bucuroasă de cunoştinţă... În toate chipurile şi poziţiile l-am luat, l-am frecat, l-am muşcat, l-am alintat... i-am vorbit... dar Sfîntul Duh niciodată nu l-am numit... O, e chiar drăguţ... Ce mai faci, Sfîntule Duh?... O, aici sînt... cu toate găurile... Ale tale sînt, Sfîntule Duh... Voinicule, viteazule, vino la maica să te mănînce de drag..." "Din acest mădular divin... pe care l-am botezat Sfîntul Duh... din el... din mine... că sîntem de-o fiinţă... normal... eu şi cu mădularul meu sîntem împreună... ba încă şi cu Fiul meu care nu s-a născut... dar care există în mine de la începutul veacurilor..." "Şezi binişor, să-mi notez... că prea sună a nebunie care o să placă proştilor..." "Nu avea grijă tu, Fecioară Maria, evangheliştii vor transcrie boabă cu boabă cuvîntul Domnului, adică al meu... şi aceste învăţături vor cuprinde lumea întreagă... pentru a o ferici... Ca să nu rătăcesc ghemul povestirii... sînt cam obosit... am bătut o groază de drum... Din mine... din mădularul meu... Sfîntul Duh... va ieşi sămînţă dumnezeiască... care va lua chipul unui porumbel alb... şi acest porumbel alb va intra în tine ca să te lase gravidă cu Fiul meu..." "Labagiu nenorocit! Mă ţii de vorbă o noapte întreagă doar ca să mă stropeşti?!! Bun şi stropitul ăsta, dar numai atunci cînd mi-s toate găurile ocupate!" Şi Fecioara Maria nu a mai aşteptat alte explicaţii, mi l-a răsturnat pe Dumnezeu cu Sfîntul Duh în sus... Şi în noaptea aceea i-a tras Tatălui ceresc cîteva numere îndesate... de a suspinat biata Fecioară Maria mai spre dimineaţă... cînd se crăcăna de ziuă... "Da, există Dumnezeu... pentru că m-am regulat cu el dumnezeieşte... Să-l mai

prind pe vreunul că mă tratează ca pe o tîrfă ca pînă acum, că îi crap capul pe loc! Ce e de colea să mi-o tragă Dumnezeu?!... Şi strică să mă distrez şi eu puţin cu prostimea, dîndu-mă drept născătoare de Dumnezeu... fir-ar mama dracului de poveste tîmpită pentru copii idioţi!"

Coana preoteasă Săndica se ţinea de burtă de atîta rîs descătuşat... Poate îşi imagina că şi ea a rămas însărcinată... şi nu-i aşa... pruncul trebuia ţinut de pe acum cu amîndouă mîinile...

- Silvane... izditule... am terminat povestea... mare păcat ai săvîrşit dinaintea lui Dumnezeu... Cînd o să te întrebe Dumnezeu ce necuviinţe mi-au ieşit pe gură, tu habar n-o să ai... Treaba ta... treba ta... I-aţi mîinile de la urechi că te cîrpesc!!!

Şi cele două preotese vesele l-au ridicat de pe jos pe evlaviosul preot Silvan, l-au mîngîiat şi l-au sărutat cu mare dragoste creştinească.

Capitolul 4
Bucuria de a cuvînta despre iubirea despovărată de ispite ascunse

Uşile mari ale bisericii "Cuviosul Paraschiv" s-au dat singure în lături. Şi pe ele a intrat cu fală grozavă dar şi cu destulă smerenie mitropolitul Dariel care îl ţinea drăgăstos de braţ pe slăvitul preot Gligore Draconu.

Cele două preotese au încetat rîsul lor diavolesc şi s-au înghiesuit să-i sărute deocamdată numai mîna mitropolitului Dariel. Feciorelnicul preot Belisarion Silvan Vezenteu, fiind sub porunca aspră a lui Dumnezeu, s-a cuprins pe loc de admiraţie în faţa staturii impunătoare a mitropolitului Dariel. A murmurat ceva ce semăna a bun venit pe Pămînt din cerurile îndepărtate. Oricum, mitropolitul Dariel nu se auzea decît pe sine, adică pe Dumnezeu.

- Copii, mă bucur că vă regăsesc sănătoşi la trup şi curaţi la suflet.

Preotul Gligore pocnea de fericire:

- Dacă aşa ne învaţă Sfînta Scriptură... Şi cum noi nu ne abatem de la litera ei...

- Dragii mei, niciodată parcă nu-l simt pe Dumnezeu mai aproape decît atunci cînd mă întîlnesc cu voi la sfat de taină. Aşa cum se spune pe bună dreptate în popor, acum parcă Dumnezeu mi-a aşezat palma pe creştet. Desigur, cu mare iubire faţă de mine, şi prin mine faţă de cei prezenţi. Să vă iubească şi să vă aibă în paza lui bunul Dumnezeu!...

Coana preoteasă Săndica a gîngurit cu dulceaţă:

- Şi pentru noi Dumnezeu este mai aproape cînd Înalt-prea-sfinţia voastră îşi rupe din timpul preţios ca să ne calce pragul... Mulţumim frumos de aşa favoruri...

- Cînd sînt în mijlocul familiei voastre uit de necazurile cele multe ale administrării mitropoliei. Nici nu vă închipuiţi voi ce dragi îmi sînteţi cu toţii!...

Lindia a ciripit cu drăgălăşenie:

- Şi cum se manifestă în inima dumnevoastră, Înaltule, această iubire pentru nevrednicele noastre făpturi?...

- Ca o... Ca... o... Exact aşa cum ne porunceşte Dumnezeu. Vă iubesc ca pe mine însumi... Da... Da... Ca pe mine însumi...

- Şi vă provoacă mare plăcere, Înaltule, iubirea faţă de amărăştenii de noi?
- Foarte... Destul... Dar aşa cum ne povăţuieşte Dumnezeu, să ne bucurăm sufletul cu semenii noştri... pentru că fiecare este croit după chipul şi asemănarea Tatălui Ceresc...
- Dar cu plăcerea cum rămîne?...
- Plăcerea... plăcerea... da... plăcerea trebuie alungată departe de noi... fiindcă nu-i face... nu-i face... mă rog... plăcere lui Dumnezeu... Dacă am iubi de plăcere... ar însemna că urmărim plăcerea şi nu iubirea...
- Să înţelegem că ne iubiţi fără să vă facă plăcere?...
Gligore s-a încruntat ca de o mare primejdie:
- Fetiţo, nu mai insista, ca să nu-l plictiseşti pe Înaltul!
Mitropolitul a rîs cu subţirime:
- Nu, prietene Gligore, oricît s-ar strădui, Lindia nu mă plictiseşte... Ea doar mă tachinează puţin... Cît priveşte plăcerea, ea este foarte dăunătoare... Ne subordonează... ne transformă sentimentele nobile în simţiri meschine... Coboară gîndurile avîntate în socoteli mărunte... Asta e cu plăcerea...
- Dar în dragoste, Înaltule?...
- Pînă acum nu am vorbit de dragostea omului pentru ceilalţi?...
- Nu, Înaltule, dragostea bărbatului cu femeia cum trebuie să se înfăptuiască?...
- O, aici, poruncile lui Dumnezeu sînt limpezi ca lumina Soarelui... Bărbatul trebuie să se împreuneze cu femeia doar ca să zămislească niscaiva copii care să fie dăruiţi lui Dumnezeu...
- Cît de des s-o facă?...
- Foarte rar, şi numai atunci cînd şi-au pus în cap să mai trîntească un plod.
- Rar... rar... Şi cînd o face, femeia are permisiunea să gîfîie şi să geamă de plăcere?
- Nici pomeneală! Nu încape discuţie... Actul sexual trebuie să se petreacă în grabă, ca mintea noastră să nu-l uite pe Dumnezeu în flăcările plăcerilor...
Gligore a răsuflat uşor:
- Nu ne mai săturăm să vă ascultăm, Înălţimea voastră...
Preoteasa Săndica a sărit vioaie de la locul ei:
- Ne-am luat cu tainele din Sfînta Scriptură şi am uitat că dis... dis... dispunem de un trup care ne cere să-l hrănim... Am pregătit nişte friptane late cît icoana Maicii Domnului cu Pruncul!... Haideţi, Înaltule, onoraţi-ne

cu prezenţa dumneavoastră şi la modesta noastră căsuţă... Cîte miliarde ne-a costat, nu am timp să vă povestesc...

- Nu pot să ocolesc această poftire la îndesulare cu decenţă a stomacului. Dar înainte de a părăsi acest sfînt locaş, aş vrea s-o spovedesc pe tînăra noastră preoteasă Lindia, pentru că mi s-a părut că ar avea unele întrebări de pus... Şi n-ar fi oare mai bine... să le punem împreună... ca tot împreună să găsim şi dezlegările creştineşti de rigoare... Nimeresc şi singur drumul către locuinţa voastră... Domnul să vă aibă în paza lui. Aşa să ne ajute Dumnezeu după gîndul şi faptele fiecăruia! Nu mai zăboviţi!

Gligore şi-a prins preoteasa de o aripă şi pe ginerică de după umeri. Apoi toţi trei au părăsit biserica lăsînd-o pe Lindia pe mîna mitropolitului Dariel, adică pe mîna lui Dumnezeu.

Capitolul 5
Şi nu a fost altceva decît iubire

Mitropolitul Dariel a rămas cu Lindia singuri în toată biserica. Desigur că mucenicul şi cuviosul Paraschiv de la locul lui din cer le-a şi dat binecuvîntarea creştinească, fiindcă faptele ce se anunţau vor fi din cale-afară de duhovniceşti şi cuminţi.

Mitropolitul Dariel i-a luat Lindiei, între palmele lui bătătorite de cruci, de mătănii şi de alte instrumente de dus la buze cu dragoste dumnezeiască, mîinile acelea drăgăstoase care se desfac ca o floare şi se închid ca un gînd nerostit.

- Pe aceste degete voi depune cîte un sărut care să-ţi dovedească uriaşa mea iubire faţă de tine, dragă Lindia.

Lindia era în aşteptare, pregătită fiind pînă în măduva oaselor să-l primească pe mitropolitul Dariel cu tot sufletul şi trupul ei tînăr şi mustind de sănătate, de voie bună, de călduri...

- Vai, nepreţuitule mitropolit, nu se cade ca Înalt-prea-sfinţia voastră să-mi sărute mie unghiile...

- Dar de ce, fiica mea?...

- Pentru că dumneavoastră sînteţi sus de tot, iar eu, jos complet...

- Te prinde şi te avantajează atîta modestie, dar pe mine mă stînjeneşte puţin.

- O, bănuiam că o să calc prin străchini... Instruiţi-mă, ca în clipele următoare să mă ocolească greşeala involuntară... Mă las în întregime în voia şi în mîinile dumneavoastră... Doar sînteţi stăpînul meu, ce dracu'... Şi al familiei mele... după cum pot să-mi dau seama...

- Nu-i chiar aşa... Stăpînul tău... al familiei tale... şi al meu... este prea-bunul Dumnezeu... şi el hotărăşte asupra faptelor noastre...

- Atunci, Înaltule, mă simt obligată să reformulez oferta... Mă abandonez cu totul în voia şi în mîinile lui Dumnezeu... Acum e mai corect exprimat?...

- Chiar nu poţi, Lindia dragă, să renunţi la micile tale răutăţi?...

- Ba da... orice pot să fac... Doriţi să fiu o proastă jegoasă?...

- Nici pomeneală... Fie cum vrei tu...

- Doamne-ajută, Înaltule! Cam ce-ar vrea în clipa de faţă Dumnezeu din cer de la o păcătoasă ca mine?

- Să ne retragem împreună în altar...
- Dar nu este canonic, Înaltule! Credinţa noastră strămoşească nu îngăduie ca femeia, fiinţă nedemnă, să spurce prin prezenţa ei sfîntul altar.
- Lindia, eu de ce sînt aici? Ca să îndrept această mică scăpare... Cum să fii tu, Lindia, o făptură pe care Dumnezeu s-o izgonească departe de sfîntul altar? Dimpotrivă, Dumnezeu te cheamă, ca prin tine, toate femeile să se bucure că au fost primite în altar... Şi altarul, prin prezenţa ta, Lindia, să fie umplut cu viaţa ta, cu drăgălăşenia ta, cu frumuseţea ta...
- M-aţi convins, Înaltule!... Haidem în altar!...
- După tine, scumpa mea...
- Urmaţi-mă, Înaltule...
Şi cei doi drept-credincioşi au deschis poarta altarului... pentru a intra în altar... Lindia a aplaudat entuziasmată:
- Ce loc drăguţ a amenajat tata!... Altarul are de toate... în afară de o pajişte verde cu flori roşii...
- Tatăl Ceresc i-a dat gîndul cel bun destoinicului tău părinte. Iar în privinţa pajiştei, prin voinţa noastră o vom amenaja cu grăbire. Eşti de acord, iubito să ne simţim ca în Rai?...
- De cînd am visat să ajung într-un colţ de Rai!...
- Tu ai adus raiul cu tine, Lindia mea...
- O, ce fericită sînt!...
- Şi ştii tu cum trăiesc oamenii în Rai?
- Aşa cum ne spun poveştile acelea pentru copii, oamenii ajung în Rai doar cu sufletul...
- Adică fără trup, Lindia... Iar noi, dacă bunul Dumnezeu ne lasă încă trupurile, cum ne vom simţi ca în Rai în aceste momente?...
- Hai, că-mi este o cumplită ruşine!... Nu-mi vine să rostesc nici un cuvînt indecent...
- Fă un efort... şi vorbeşte... îmi place să-ţi ascult glumele şi gemetele provocatoare...
- Înaltule... În Raiul nostru vom păşi... vom merge... vom hălădui... cu trupurile... cu trupurile... fără... fără... da... fără suflet...
- Cum vine asta, Lindia?...
- Adică ne vom ţine respiraţia... acolo... cîteva secunde...
- Şugubeaţă mică... Şăgalnico...
- Cred că nu am nimerit-o... Mai încerc altă variantă... Fără... fără... Am găsit... Vă rog, Înaltule, începeţi dumneavoastră dezbrăcatul... Ca eu să pot

trage cu ochiul spre ceva foarte dulce şi neastîmpărat atunci cînd îmi voi arunca rufele de pe mine una cîte una... Ce mai aşteptaţi, dragul meu mitropolit?...

- Aştept să rămîn mai întîi cu numele meu simplu dinaintea ochilor tăi...

- S-a făcut, băiete! Dariele, dezbrăcarea! Deja m-am încălzit peste punctul de fierbere.

Şi Dariel sub ochii flămînzi ai Lindiei şi-a scos cu gesturi largi şi cumpănite hainele preoţeşti şi le-a întins pe toate pe jos, ca să fie de-o pajişte molcuţă... Şi nu şi-a păstrat Dariel nici ciorapii, nici maieul... nici... mă rog... a rămas în pielicica goală...

- Ei, Lindia, corespund exigenţelor tale erotice?...

- Mulţumitor... mai ales că nu s-a trezit încă... Trage-ţi un scaun sub fund!

Dariel a executat ordinul. Iar Lindia s-a aşezat pe hainele preoţeşti cu genunchii la gură...

- Iubitule, parcă nu m-aş dezbrăca...

- De ce, Lindia? A dat ruşinea peste tine? Ori vrei să te dezbrac eu?

- Dacă mă dezbrac degeaba?... Doar ca să am ce îmbrăca la loc... Poate mai şi răcesc...

- Ha, ha... Bunul Dumnezeu mă ajută în astfel de împrejurări...

- Să-l vedem la lucru...

- Ce propui, Lindia?

- Să tragi cu ochiul pe sub fusta mea ridicată... şi să mă dezbraci încet cu închipuirea... Iar eu nu-mi voi dezlipi ochiul de mădularul tău... Îmi place să-l văd cum creşte şi mă doreşte...

Şi Dariel nu am mai zăbovit mult cu dezbrăcatul în imaginaţie al Lindiei... Ba încă şi mădularul său privea cu speranţă voinică spre Dumnezeu şi începuse chiar să se dezbrace şi el puţintel... Şi atunci, Lindia s-a ridicat de pe jos... şi-a aruncat la repezeală toate bulendrele prin colţurile altarului... s-a îndreptat cu hotărîre spre Dariel... şi-a desfăcut picioarele... a luat cu o mînă fermă pironul răsculat al bărbatului... l-a potrivit în feminitatea ei umezită... ca să se înfigă deodată cu întreaga forţă tinerească în bărbat... sau bărbatul în ea... Fiindcă nu era lămurită nici ea... şi-a luat într-o mînă un sîn şi i-a vîrît lui Dariel sfîrcul întărit în gură. Şi astfel au romas încleştaţi cîteva clipe veşnice.

- Îngăduie-mi, Dariele, să ghicesc ce vrei să-mi spui. Nu-i aşa că nu cuvinte drăgăstoase?...

- Ai ghicit...

- Să mişc din poponeţ ca să aflu ce vrei să-mi spui?...
- O, nu, nu te mişca!...
- Am bănuit... şi s-a adeverit... Eşti excitat rău... şi nu vrei să te termin degrabă...
- Aşa, iubito...
- Nici eu nu vreau să terminăm prea repede... Ce-i de făcut în afară să am răbdare cu tine?
- Orice... orice... dar să stai... să nu te mişti... stai... stai...

Lindia l-a mîngîiat cu tandreţe pe frunte, şi brusc i-a dat lui Dariel capul pe spate. Şi ca şi cum ar fi vrut să-i ia aerul din plămîni l-a sărutat cu sălbăticie pe gură... Dariel a alunecat cu obrazul pe lîngă urechea Lindiei:

- Nu, fetiţo... nu mă săruta aşa... Simt că nu mă mai pot stăpîni... Acum nu mai ştiu de nimic... Sînt fericit că eşti iubita mea... că sînt iubitul tău... nu mai există nimic în jurul nostru... Nu te mişca... şi nu mă săruta... Iartă-mă că te chinuiesc...
- Dacă te excită să mă priveşti... închide puţin ochii... că vreau să mă ridic de pe tine şi să mă întorc cu spatele...
- Cum aş putea să pierd asemenea imagini îngereşti?...

Lindia, după ce s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu spatele la Dariel, se pregătea să se aşeze din nou pe cele două ouă prinse de un măreţ cotor de mătură...

- Încă nu, Lindia mea...
- Dacă nu te ajuţi singur, ţi-o fac eu!

Lindia a prins vîrful cotorului în pumni şi l-a strîns cu fermitate.

- Ah, Lindia!
- Te doare?...
- Puţin...
- Dacă tot am scăzut elanul terminator... să-l îndreptăm pe mititelul nostru spre cărarea plăcerilor.

După ce mădularul lui Dariel a intrat temeinic pînă în stomacul Lindiei, tînăra preoteasă a chibzuit că este nimerit să se salte zvăpăiată pe picioarele bărbatului.

- Acum da, Dariele, pot să-mi dau drumul la călărit pe deşelate.

Dariel i-a cuprins amîndoi sînii în palme răsucind între degete sfîrcurile.

- Ţi-ai dat seama, iubitule, că sînt o răzgîiată... De aceea aş vrea să mă conduci către prima voluptate ca şi cum m-ai legăna.

Lindia nu a mai aşteptat aprobarea lui Dariel. S-a răsucit cu picioarele spre dreapta, lăsîndu-le să atîrne molatic pe duşumea. S-a balansat uşor pe spate, agăţîndu-se cu tandreţe de gîtul bărbatului.

- Iubitule, întinde-mi mîna ca să-i şoptesc ce să facă.

Dariel şi-a depus în palma stîngă a Lindiei mîna lui dreaptă. Lindia i-a lipit lui Dariel degetele desfăcute de buricul ei... Apoi, încet, că nu se grăbea, i-a împins deget cu deget mîna între picioarele ei strînse. Iar cînd al treilea deget al mîinii lui Dariel i-a atins mugurele plăcerilor, s-a oprit din conducerea mîinii bărbatului lăsînd pe seama lui Dariel rotocoalele dezmierdătoare... L-a cuprins de după gît şi cu mîna care şi-a îndeplinit misiunea. Unduind alene din şolduri, ridicînd şi coborînd tălpile, împingînd cu sferturi de sîn pieptul bărbatului, Lindia părea un leagăn ce se îndrepta spre o binemeritată odihnă... care este şi o culme a străduinţelor de a ajunge la bucuria vieţii.

- Ah, Dariel... acum... nu mă apăsa chiar aşa de tare cu degetul... mai cu delicateţe... leagănă-te şi tu... ah... vine... o... oho... ce plăcut e...

Lindia s-a cutremurat de plăcere muşcîndu-l pe Dariel de umăr. Apoi i-a şoptit ţinînd ochii închişi:

- Iubitule, a fost minunat... Sper să urmeze şi alte voluptăţi... Nu scapi atît de repede de mine... Vino să ne odihnim puţin... Eu în braţele tale... Tu în mine...

Lindia s-a ridicat de pe picioarele lui Dariel, a păşit pe hainele preoţeşti şi s-a întins peste ele pe o coastă. Dariel a urmat-o şi s-a aşezat la spatele Lindiei. Fiindcă trecuse un veac de cînd au părăsit scaunul, Dariel s-a lipit de fundul Lindiei şi pe sub fesele ei liniştite şi-a alunecat mădularul ca să ajungă în întregime din nou în interiorul cald şi umed al femeii.

Lindia tăcea, fiindcă încă îşi mai savura voluptatea trecută cu gîndul la voluptatea următoare.

- Grăbitule, nu te opri... Eu stau nemişcată... pentru că mi se pare că dorm... Somn uşor, dragul meu...

- Dormi în pace, femeie... Eu îţi voi veghea visele... Se vor împlini visele tale, pentru că eşti frumoasă... eşti gingaşă... eşti iubitoare...

Dariel îi mîngîia Lindiei părul de pe ceafă... Îi adulmeca parfumul... Îi săruta perişorii firavi...

Lindia s-a răsucit pe jumătate spre Dariel:

- A, bună dimineaţa, iubitule... Dorm de mult?...

Lindia şi-a ridicat un picior peste picioarele bărbatului. Dariel i-a prins Lindiei piciorul de gleznă ca să-i mîngîie talpa...

- Răule! Să nu mă gîdili! Că mă pornesc să mă hlizesc ca proasta... Şi mă ţine rîsul pînă mă apucă sughiţul.

Lindia s-a întors complet cu faţa în sus. A ridicat şi celălalt picior. Cu amîndouă picioarele a cuprins şoldurile lui Dariel. Şi împingînd cu mîinile în pieptul bărbatului, şi-a şerpuit trupul ca să ajungă perpendicular pe cel al iubitului.

- Ia, uite, scumpule, aşa pe lîngă amor odihnitor, mai putem citi şi cîte o carte de rugăciuni... tu într-un cot, iar eu cu privirea în tavan... Parcă vrei să mă rogi ceva?...

- Două lucruri aş dori să-mi oferi...

- Primul... Te ascult...

- Să-mi dăruieşti un deget pe care să ţi-l mănînc...

- Se face, dragule... Şi al doilea?...

- Încă o mică voluptate să obţii... Prea stăm frumos unul lîngă celălalt...

- Unul în celălalt... poate vrei să spui... Eu nu mă mulţumesc cu una mică... ci rîvnesc la una mare... Este vorba de voluptate... Ia-l repede pe degeţelul acesta!... Ce mic e!... Şi neajutorat... Şi ar vrea şi el, sărmănelul, să se adăpostească între dinţii tăi...

Dariel i-a luat Lindiei degetul oferit între dinţi, pentru a-l muşca, pentru a-l gusta...

Lindia, după ce a căutat o poziţie mai adîncă şi mai plăcută, l-a strîns, apoi l-a slăbit şi iar l-a strîns şi tot aşa... cu călcîiele pe Dariel... Dariel, împins de la spate, îşi trimitea armăsarul să-şi vîre adînc creştetul în crăpătura din lanul cu fire răsucite... Fiindcă Lindia era pricepută foc să-şi conducă herghielia de plăceri, nici voluptatea nu a întîrziat să-i cuprindă trupul şi sufletul...

- Nu ştiu de ce, iubitule, mi-e ruşine să gem de bucurie... Aş vrea să urlu de fericire... să se spargă geamurile şi să ne cadă tavanul în cap... A fost foarte dulce şi voluptatea recent încheiată... Iar cu răgetul de fericire mai studiem cazul...

Şi fără să-l mai avertizeze asupra mişcărilor plănuite, Lindia a plecat din mădularul lui Dariel, ori Dariel s-a extras din Lindia... mă rog... e o problemă de interpretare... Apoi Lindia s-a îndreptat cuminte spre o canapea îngustă. S-a lungit dreaptă cu faţa în jos şi cu bărbia sprijinită în braţele încrucişate.

- Ce faci, iubitule?... Ai rămas cu ghioaga-n vînt şi nu ştii că mai trebuie folosită?!...

Dariel s-a tîrît în patru labe pînă la canapea... Aici şi-a lipit privirile şi palmele de fundul Lindiei. Îi mîngîia Lindiei funduleţul fără grabă, cu gingăşie, ca pe o sculptură vie căreia trebuie să-i descopere armoniile ascunse... Parcă uitase că organul său bărbătesc îşi cerea încă o porţie de activitate... Şi mîna lui Dariel a alunecat spre coapsele femeii. Întrucît femeia îşi îndepărtase puţin ca din nebăgare de seamă picioarele, palma lui Dariel a prins cu nădejde triunghiul acela protejat de perişori negri şi cîrlionţaţi. Lindia a ţipat... Dariel şi-a făcut loc prin pajiştea de iarbă ca să împingă trei degete adînc în pămîntul proaspăt plouat şi încălzit de Soarele iubirii... Lindia nu ţipa, nu gemea... Doar trupul ei se încorda de pofte... şi se destindea tot în căutare de pofte... Dariel, după ce şi-a eliberat mîna din despicătură, s-a urcat pe Lindia cu mare grijă să nu-i prindă vreun colţ de trup pe care să-l învineţească... Deşi canapeaua era îngustă şi deşi Lindia nu avea picioarele desfăcute îndestul, dragostea şi bunăvoinţa celor doi, ca şi colaborarea spornică a mîinilor îndrăgostite... ei, da... ce să o mai ocolim... au făcut ca organul lui Dariel să penetreze în condiţii optime organul Lindiei, spre satisfacţia lumii întregi, care în acele momente era alcătuită numai din trupurile şi sufletele lor. Lui Dariel îi convenea grozăvie mare această călărie... Dar Lindiei i s-a deschis gustul şi la altceva... A ispitit-o frecarea şi izbirea celor două biluţe de picioarele ei. Şi atunci ca să le simtă şi mai intens şi-a îndoit un picior pînă la piept, ca iubitul ei să-i ia între picioarele lui singurul picior pe care... nu-i aşa... acele biluţe mai sus amintite să se lipească, să se izbească, să se frece fără nici cea mai mică oprelişte. Dar şi pe Dariel l-a atras subsuoara strînsă şi ascunsă a Lindiei. S-a năpustit asupra subsuorii femeii ca şi cum ar fi fost un organ necrescut de fetiţă...

Izbucnirea tandră a lui Dariel a întărîtat-o pe Lindia:

- Jos de pe mine, că m-ai strivit destul!!

Dariel a coborît de pe Lindia. Lindia a coborît de pe canapea... Dar nu pentru multă vreme. A revenit cu amîndoi genunchii pe canapeaua de curînd părăsită. Şi-a lipit obrazul de speteaza canapelei. Iar Dariel... sigur că da... păi nu... dar mai înainte să... a mai zărit o scobitură... un fel de subsuoară mai mare... la îndoitura coapselor... le-a sărutat cu înfocare... două şolduri... două îndoituri... două regimente de sărutări... de muşcături... Şi apoi... i-a dat mădularului să are după voie prin Lindia care ar fi behăit

de entuziasm... dar s-a abţinut... pentru că nu-i convenea deloc cum este numită această poziţie pătimaşă de nămolul de muieret... Şi cum Lindia era o damă fină atît la vorbă cît şi la conduită... s-a împins voinică în Dariel, s-a săltat destoinică în Dariel, s-a frecat şi agitat în Dariel... pînă ce dorita voluptate şi-a pogorît gheruţele în pîntecul femeii... pentru a-l lua la scuturat...

- Dariel, sînt tare supărăţică pe tine... Cînd ai de gînd să mă înveţi cum să gem şi să urlu de fericire?!

Şi iar s-a extras din Dariel... ori... chestie de interpretare... desigur... şi s-a ridicat mînioasă în picioare... mînioasă?... teribil de mînioasă... tigroaică... nu altceva...

Dariel a întins o mînă spre capul Lindiei... da... spre capul Lindiei... Lindia s-a dat un pas îndărăt... cumplit de mînioasă... Dariel s-a dus după ea... Ea s-a retras din faţa lui Dariel... crîncen de mînioasă... şi tot aşa pînă ce Lindia s-a izbit cu funduleţul de perete... dar era superb de mînioasă... Şi fiindcă Dariel parcă se lipise prea brutal de ea... şi-a tras o şuviţă de păr şi a vîrît-o în gura bărbatului... ca să-i aducă aminte... de ce să-i aducă aminte?... de ceva... de ce anume?... de ea... care ea... hai să mai terminăm cu întrebările că dumnealor au de prăşit şi de coasă... Da... Lindia s-a încolăcit cu braţele de gîtul lui Dariel... Şi cu ce se mai putea încolăci?... Întrebare fără rost acum. Lindia şi-a încolăcit de mult picioarele peste mijlocul lui Dariel... Şi fără întrebări prea multe... cine?... cum?...după cît timp?... membrul lui Dariel era deja între membrele... ei, între membrele?... păi, picioarele erau destul de sus... membrul lui Dariel era înfipt acolo... acolo... cum se numeşte?... cum se cheamă?...

- Iubitule, am uitat cum mă cheamă...

- Iubito, şi eu nu-mi aduc aminte cum mă numesc...

- Ce ne facem, iubitule?

- Cum scoatem cămaşa, iubito?

- Cămaşa este scoasă de multă vreme...

- Cum, noi doi sîntem în pielea goală?

- Şi vîrîţi unul în celălalt, iubitule...

- Nu ştiu despre ce povesteşti...

- Iubiţelule, strînge-mă tare de fund!

- S-a făcut, iubiţico...

Lindia şi-a descolăcit braţele de pe grumazul bărbatului. L-a împins pe Dariel jumătate de pas, ca ea să se poată lăsa pe spate şi să sprijine cu

omoplaţii de zid... Da... şi picioarele Lindiei s-au dezdoit pentru a atîrna pe lîngă cele ale lui Dariel. Lindia părea un arc în care Dariel nu se hotăra ce să facă... s-o introducă... s-o scoată... mare ezitare era cu săgeata... lancea... suliţa lui Dariel... Important era că arcul se arăta mulţumit... că-şi găsise suliţa cu care să plece împreună la luptă... Şi suliţa era pe deplin... nu-i aşa... înfiptă la locul rîvnit... Şi nu-i de mirare că bărbatul cu suliţa... adică Dariel... de atîta vijelie războinică, în timp ce-i săruta arcului gîtul, îi venea s-o muşte şi să-i sugă femeii sîngele... femeii cu arcul...

Dar arcul aceasta se poate dezdoi şi îndoi altfel. Lindia... a ieşit... chestie de interpretare... Lindia s-a răsucit cu faţa la perete... Şi ca să privească... peretele... mai intim, şi-a lipit năsucul de el. Întrucît era la aproape un pas distanţă de zid, Lindia a fost nevoită să se aplece, adică să se îndoaie... adică să fie obligat Dariel să o ia în suliţa lui pe la spate... Şi învîrteşte Dariel suliţa... Şi-şi leagănă Lindia fesele... Şi dă asalturi Dariel... Şi respinge Lindia asalturile dînd şi ea cu asaltul... Şi Dariel izbeşte cu vigoare... Şi Lindia o primeşte cu multă... multă duioşie... şi murmure încurajatoare:

- Dă-i tare! Adînc! Mai vreau! Încă! Nu te opri!

Copleşit de rugăminţile femeii, Dariel şi-a înfipt colţii în omoplaţii ei.

- Au! Mă doare!

Şi în acelaşi timp, voluptatea a înşfăcat-o de inimă, de pîntec... de... Şi durerea nu numai că s-a şters, dar a pus şi ea un umăr... un omoplat de nădejde la fericirea femeii.

- Nu te teme, bărbate, încă nu am terminat! Să ne tragem puţin sufletul...

Şi ca respiraţia să fie mai lejeră şi ca aerul să intre mai comod în pămînt, Lindia a ochit o masă, pe care s-a urcat ca să se culce pe o coastă. Picioarele, ca să nu atîrne urmăreau marginea mesei. Ca din neglijenţă, piciorul de deasupra a alunecat după genunchiul de dedesubt. Fiindcă era obosită, Lindia nu şi-a ridicat piciorul la loc. Întrucît era foarte nelămurit cum stă afacerea cu genunchii femeii, Dariel a declanşat o cercetare amănunţită a picioarelor cu palmele... fiindcă privirile îi erau intrate temeinic în alte lăcaşuri de ispită... Dariel a urmărit cu degetele şi cu podul palmei piciorul de deasupra, promiţîndu-şi în gînd ca pe viitor cel de dedesubt să fie luat şi el în seamă... chiar pe umăr.

Centimetru cu centimetru, mîna lui Dariel călătorea şi se oprea, apăsa şi strîngea, mîngîia şi plesnea încetişor piciorul femeii. Cînd s-a apropiat de îmbinarea copselor, Dariel şi-a pus la grea încercare răbdarea. Şi-a luat

mîna de pe funduleţul femeii... dar nici pe mădularul său nu a pus vreun deget. Şi s-a împins de cîteva ori cu manivela învîrtoşată către locul de bucurie şi dulceaţă al femeii. Încrederea în organul său i-a fost răsplătită în scurt timp. Organul s-a dovedit vrednic şi la înălţime... Fără ochi şi fără minte citită, organul a nimerit portiţa... pe care a deschis-o... şi prin care s-a strecurat cu toată fala, lungimea şi grosimea sa. Unii ar putea zice că a sărit în ajutor o mînă divină... Nu e de insistat pe poveşti, cînd Dariel are un funduleţ rotunjor de îndemant să facă valuri către buricul său de bărbat şi cînd are o mică peşteră de umplut cu o bucată bună din trupul său.

Lindia a hotărît că a sosit momentul cu ieşitul din... chestie de interpretare... S-a aşezat cu genunchii amîndoi pe masă. Şi-a lipit sînii de genunchi... Ca astfel fundul să depăşească marginea mesei... să nu mai aibă nimic de ascuns... să se prezinte cu toată adîncimea ca un mare organ femeiesc tînăr şi desfăcut. Un bărbat sănătos apreciază imaginea, dar îşi face drum cu mădularul mai jos, unde este otrocol mai mare, mai larg, mai uns, mai... de toate... Dariel s-a aplecat peste Lindia, i-a dezmierdat puţin umerii, i-a desfăcut braţele de pe genunchi, i-a întins femeii mîinile pe lîngă trup, i-a prins în pumni palmele. Şi numai atunci şi-a înfipt pironul cu putere în brazda reavănă cînd a smuncit-o pe Lindia de mîini de a icnit biata femeie. Dar ce mai contează puţin nas turtit pe masă, o coloană încovoiată ceva mai mult, cînd plăcerea cărnii covîrşea aceste mici neajunsuri. Intrarea în ea cu forţă şi mîinile ei transformate în hăţuri pentru iepe nărăvaşe în călduri o copleşeau pe Lindia, o toropeau, o răscoleau, o domoleau, o aprindeau, o excitau. Poftea să fie posedată dezlănţuit... să fie ruptă în două, ca între cele două jumătăţi să încapă în întregime bărbatul.

Lindia s-a smuls din mîinile bărbatului, a ieşit... chestie de interpretare... cunoaştem deja... s-a izbit cu spatele şi ceafa de scîndura mesei, şi-a ridicat picioarele pe umerii lui Dariel, l-a prins pe bărbat cu o mînă... de mădular, pe care l-a tras şi l-a vîrît cu brutalitate în ogorul ei, căruia avusese grijă să-i îndepărteze cu cealaltă mînă buziţele. Apoi mîinile Lindiei au luat în primire pentru dureroasă frămîntare ouşoarele bărbăteşti.

- Îmi vine să ţi le smulg... să ţi le tai... ca să ţi le... Nu scînci, că nu mă impresionezi! Stai!! Vreau să-ţi bag corcoiţele în mine!!

Şi Lindia se străduia să-şi vîre înăuntru aceste ouşoare cumplit de neînţelegătoare cu poftele ei nevinovate. Nici Dariel nu era scutit de dorinţe de sălbăticiune scăpată din capcana ruşinii. S-a prăbuşit peste Lindia apăsîndu-i picioarele pe coaste. I-a prins sînii pe care i-a strîns cu cruzime.

I-a lipit unul de altul. Şi le-a ronţăit sfîrcurile. Şi astfel înghiesuită, Lindia s-a ghemuit şi s-a desfăcut într-o nouă voluptate... pe care a primit-o ca pe o eliberare din chinga unor dorinţe prea intense şi nelalocul lor. În clipele de zvîrcolire a cărnii mistuite de voluptate, Lindia şi-a înfipt dinţii în bărbia lui Dariel. Şi atunci Dariel s-a smuls din braţele Lindiei şi desigur şi din... chestia aceea cu interpretarea... Dariel îi privea Lindiei chipul răvăşit de patimă cu un ochi de războinic victorios şi cu altul de sfios flăcăiandru ce nu mai ştie ce se întîmplă în jur.

Lindia a coborît de pe masă şi s-a izbit în pat pe spate. Şi-a ridicat un picior drept în sus. Dariel s-a aruncat asupra femeii fără să se mai întrebe dacă nu-i prea dureroasă izbitura. Dacă astfel a hotărît capul mădularului să se procedeze... Era şi mădularul grăbit să-şi regăsească iubita... Mădularul trebăluia cu avînt. Lindia îl încuraja cu piciorul ridicat care acum coborîse peste picioarele lui Dariel pe care le freca... le alinta... le plesnea...

- Iubitule, ridică-te cu pieptul de pe mine! Sprijină-te în mîini! Împinge-ţi genunchii pe sub picioarele mele!

Dariel gîfîia şi transpira pe... Lindia... Era cu genunchii îndepărtaţi, ca să fie cît mai contopit cu femeia de sub el. Lindia şi-a ridicat din nou piciorul, şi-a prins talpa cu o mînă, iar cu cealaltă l-a înşfăcat de chică pe Dariel, şi fără ezitare i-a vîrît în gură bărbatului toate degetele piciorului. Şi Dariel i-a muşcat Lindiei degetele ca şi cum ar fi vrut să le mănînce.

- Să ne întindem amîndoi picioarele, ca să nu ne amorţească încheieturile...

Cei doi îndrăgostiţi şi-au dezdoit genunchii şi gleznele. Lindia s-a lipit cu gura de urechea lui Dariel:

- Aş vrea să mi-o tragi cu împunsături dese şi adînci...

- Îndată, iubito..

Dariel s-a aşternut pe treabă, de i se zgîlţîiau Lindiei picioarele, sînii, dinţii în gură. Ca să le oprească dinţilor clănţănitul, Lindia a prins cu buzele un lob de ureche pe care l-a supt încet, ca Dariel să nu fie deranjat din treburile sale paşnice... Cînd a fost răscolită de o nouă voluptate, Lindia şi-a înfipt unghiile în ceafa lui Dariel.

- Tot nu m-ai învăţat cum să gem frumos!... Te pedepsesc cu asprime pentru această neglijenţă... Ridică-te de pe mine, şi aşează-te cu... cu faţa în sus pe băncuţa aceea îngustă!

După ce s-au decuplat, Lindia l-a condus pe Dariel la locul de refacere a cuplării pentru o nouă izbîndă drăgălaşă a iubirii.

Şi s-a întins Dariel pe scîndura băncuţei. Trupul, cînd a dat de netezimea şi de răcoarea lemnului, s-a dăruit bucuriilor simple şi directe. Trunchiul de copac îi aducea linişte şi seninătate. Prin copac Dariel cobora spre adîncurile pămîntului, dar se şi ridica spre norii rari de pe cer. Parcă nici nu a băgat de seamă cînd Lindia, stînd dreaptă în faţa lui, l-a păşit ca să-l ia între picioare... Şi nu ştia cum a ajuns mădularul lui, sau al copacului, să se înfigă în trupul femeii. Lindia făcea cercuri mici şi domoale cu feminitatea ei pe bărbăţia lui. Dariel era uimit, Lindia îl zgîria pe piept şi pe coaste, şi el nu simţea durere... I se părea că Lindia doreşte să-i desfacă pieptul pentru a intra în întregime în trupul lui. Şi acum Lindia se îndepărtează. A ajuns la tălpile lui. Îi ridică picioarele. I le desface. I le sprijină şi i le încolăceşte după mijlocul ei. Se apropie de organul lui. Cum o fi pătruns în trupul Lindiei cînd femeia are picioarele strînse şi întinse pe scîndura băncii? Cred că i-a întins o mînă de ajutor lui Dariel... Lindia îl mîngîia pe piept cu sînii care au încins o horă măruntă. I-a cerut sau i-a scos cu degetele limba din gură lui Dariel? Îl muşca de limbă cu atîta drăgălăşenie ca şi cum s-ar îndulci cu o felie de portocală. Şi din nou Dariel este întins din cap pînă la călcîie pe scîndura băncuţei. Tot Lindia l-o fi întins?... Şi Lindia s-a urcat pe Dariel, cu sînii pe pieptul lui, cu picioarele desfăcute, întinse şi sprijinite cu vîrful degetelor de podea. Şi Dariel s-a trezit că în gură are două limbi. Pe una a început s-o sugă... Nu mai ştie pe care... Ah, copacul din fiecare om! Cum a supt el seva din adînc?! Cum a supt el seva Soarelui?! Şi copacul de pe copacul cu numele Dariel?! Îl hrăneşte cu alte seve?! Da, asta înseamnă că un copac-femeie a venit peste el, copac-bărbat, ca să-i dea sevă proaspătă. Şi cînd stăvilarele s-au dat deoparte ca să curgă în valuri voluptatea şi sevele copacului-femeie, şi în copacul Dariel s-a rupt şi s-a smuls din rădăcini şi din ramuri seva pentru a se aduna într-un şuvoi alb pe care să-l dăruiască florii din copacul Lindia. Şi Dariel a urlat strivit fiind de toată dragostea lumii:

- Nu merit, Sfîntă Fecioară, atîta iubire! Ah, nimic nu este mai plăcut şi mai frumos ca o oră de dragoste. O, durere a cărnii, cum m-ai făcut tu să uit de toate?! Oh, bucurie a trupului, cum mă faci tu să mă întristez gîndind la zădărnicia şi chinul sufletului ce trăieşte fără iubirea femeii?!

Apoi liniştea a înfăşurat trupurile şi sufletele celor doi îndrăgostiţi. Pentru că linişte a fost şi atunci cînd molecule fără viaţă s-au chemat, s-au găsit şi s-au contopit pentru a ivi sub Soare viaţa. Viaţa care nu este altceva decît

dragoste... şi iar dragoste... şi numai dragoste... Şi preţuim dragostea în numele vieţii... pentru că şi noi trăim...

Şi nimic să nu mai povestim dacă tot ce trebuia să se întîmple s-a înfăptuit. Să nu mai întrebăm iubirea de ce iubeşte!...

Capitolul 6
Devotamentul faţă de sine este temelia pentru fericirea lumii întregi

Biserica "Cuviosul Paraschiv" a rămas pentru cîteva ore goală. După împărtăşanie şi chef, preoţii Gligore Draconu şi Belisarion Silvan Vezenteu s-au întors în biserică pentru a o închide. Gligore atrăgea mereu atenţia că "a închide" nu înseamnă "a îngropa" biserica în trecutul vesel al omenirii. Pentru că s-au dovedit zadarnice eforturile de veacuri ale preoţilor de a distruge biserica... Biserica este susţinută cu tărie de prostia mulţimii.

Preotul Gligore Draconu, în mijlocul bisericii lui, îşi freca mîinile de bucuria ce o simţea că vine spre el în galop.

- Silvanul mamii, om mă fac în curînd. Drumul spre scaunul de protopop a ajuns la capăt.

Gligore a scos o sticlă şi două pahare de sub sutană, pe care le-a izbit cu dragoste dinaintea icoanei Maicii Domnului.

- Hai, toarnă, dragul meu!

Ginerică se execută cu grăbire, umplîndu-i lui Gligore paharul cu agheazmă.

- Dragul tatii băiat, am zăcut destul departe de locul ce mi se cuvenea pentru serviciile aduse patriei, ba cu microfonul, ba cu clanţa spartă, ba cu banul, cu ce am crezut eu de cuviinţă că este mai bine şi aşa cum m-a îndrumat Dumnezeu din ceruri. Dar ce e cu paharul acesta gol din faţa mea?

- Îndată, tată-socrule!

- Poţi să-mi spui de pe acum: „Părinte protopop, să trăiţi frumos, domnu’ maior, colonel”... Nu ştiu dacă m-au avansat între timp pe linie de serviciu de tras cu urechea. S-a înţeles, ginerică?

- Da, tată-socrule.

- Aoleu, cum ne-a fost vorba mai înainte? Uiţi de la mînă pînă la gură. Trebuie să-ţi meargă mintea brici să te tai în ea, să fii cu ochii în patru camere de luat vederi şi cu urechile în paişpe microfoane. Lasă, că te învaţă taica meserie căutată de orice stăpînire.

- Să-ţi mai umplu un pahar, tată-socrule?

- Of, de cînd ai învăţat să adresezi întrebări inutile? Îţi fac eu un semn cu ochiul stîng sau din urechea dreaptă cînd îmi voi depăşi capacitatea de

sugere. Fii băiat deştept şi nu mă sîcîi cu întrebări neroade! Şi cum îţi povesteam, după treişpe-paişpe ani de aşteptări, mă întorc de unde am fost alungat ca un cîine turbat de către preoţii aceia jegoşi şi invidioşi pe faptele mele cinstite, corecte, cuminţi, drepte, înţelepte, creştineşti, sfinte, cucernice, evlavioase, îngereşti, omeneşti. Nu căsca gura la mine, toarnă, toarnă, îţi spun, că altfel te trimit la toţi dracii, şi pe tine, şi pe tac-tu, şi pe mă-ta, că tare molîi v-aţi dovedit, de aceea fiică-mea mai pleca de-acasă după cotoare de mătură ceva mai tari şi mai groase.

- Nu mă necăji şi dumneata!...

- Ce, bă, nu-mi permiţi să glăsuiesc?! Agheazma şi anafura cui te-a adus pe lume! Nenorocitule, toarnă! Mă blegomane, să nu-mi satisfaci fata în poftele ei feciorelnice?! Mare pacoste pe capul meu! Dar şi binecuvîntare...

- Am plecat...

- Adică vrei să spui că te revoltă adevărul?! Halal creştin! Tîmpit ginere! Tu pleci de la mine din biserică atunci cînd pofteşti?! Unde te trezeşti, bă năpîrstocule?!

- Să nu mai pomenim de nevastă-mea!

- De ce? Că aşa vrea mintea aia isteaţă cît o nucă de sub fruntea încruntată?! Mă, tu să nu faci pe orgoliosul cu mine, că te stîlcesc în bătaie! Şi nu vreau... pricepi... acum sînt bine dispus... izbînda este aproape... scaunul de protopop... simt... hîc... că deja mi-a intrat în şezut... dar hîc... nu ştiu de ce dracu'... mitropolitul... jigodie împuţită şi el... şi peşcheşoman... de a băgat groaza în Bahluiaş... ezită... frate... ezită... că-mi vine să-l izbesc cu o cărămidă în cap... o să mă sfătuiesc şi cu fiică-mea... şi o s-o trimit mai des la mitropolit... ca s-o spovedească... scaunul iartă picioarele desfăcute... oi face-o şi pe asta... pentru binele familiei... al meu în primul rînd ... dar şi al tău, prostovane... fiindcă te las în locul meu... hîc... director la Seminarul teologic „Sfîntul Ghiţişor”... oho, ce-o să-i mai jucăm pe toţi pe degete... de la primar pînă la prefect... îi voi pune pe fiecare să-mi pupe... să-mi pupe... iaca... am uitat ce mi-am propus să-mi pupe... dar ştiu ei prea bine ce trebuie să-i pupe unui tartor ca mine... că şi eu... da... şi eu voi fi inimă largă şi mînă spartă cu slugile mele preaplecate... Amin, Dumnezeu cu mine, ce mama dracilor...

Şi preotul Gligore Draconu a dorit să-şi toarne singur în pahar dar s-a împiedicat şi s-a prăbuşit sub masă cu întreaga lui credinţă imaculată în atotputernicia lui Dumnezeu.

Oare lui Dumnezeu, cînd zăreşte asemenea fapte scîrboase pe la slujitorii săi, nu-i vine să spună cu glas tunător că nu prea mai există, ca lumea să alunge cu voioşie descătuşată hoardele căpiate de preoţi lacomi şi jecmănitori?! Să-i stea lui Dumnezeu în nas puterea lui nemărginită care nu-i bună decît să-i ghiftuiască pe preoţii ce nu au nici o frică de cele sfinte!!

Cuprins